Nr. 3. Warszawa, dnia 30 grudnia, 1926 r. **Rok IX.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 3 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 20 gr.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Telef. 141-30.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 16, Komisarjat Rządu. Telef. 87-02.

Obwieszczenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

148.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25/IV 1926 r. w sprawie zmiany nazwy gm. Wildental.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy „Wildental" pow. Kolbuszowskiego na „Dzikowiec Nowy".

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

149.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 kwietnia 1926 r. w sprawie zmiany nazwy wsi Piekło.

Niniejszem zmieniam nazwę wsi „Piekło" gminy Wolica powiatu Stopnickiego w Województwie Kieleckiem na „Nowa-Wieś".

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

Okólniki.

150.

Okólnik Nr. 33 z dn. 18 marca 1926 r. Nr. BO. 3338/26 do wszystkich P. P. Wojewodów P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie żądania zaświadczeń o opłaconych podatkach od osób wyjeżdżających zagranicę.

Zmieniając częściowo zarządzenie wydane pkt. 3 okólnika Nr. 63 z dn. 27/VI 1925 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu poleca zaniechać żądania zaświadczeń o uiszczeniu zaległości podatkowych od osób wyjeżdżających w celach handlowych i przemysłowych zagranicę.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Olpiński.*

151.

Okólnik Nr. 34 z dnia 19 marca 1926 r. Nr. AB. 2084 do wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy w sprawie nadsyłania odpisów umów organom N. I. K.

Nawiązując do okólnika Nr. 55 z dnia 19/VI 24 r. (Nr. AB. 3351) zarządzam nadsyłanie do Okręgowych Izb Kontroli odpisów wszelkich umów, których wartość wynosi od 5.000 zł. wzwyż. Niezależnie od tego należy — przesyłać Okręgowym Izbom Kontroli w pierwszych dniach każdego miesiąca wykazy wszystkich zawartych w ciągu ubiegłego miesiąca umów na sumy poniżej 5.000 zł. Wzór wykazu załącza się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

1 zał. (—) *Olpiński.*

Nazwa władzy centralnej .... strona 1

Urząd ....

WYKAZ

umów, zawartych w okresie od .... do ....

192..... r.

Podpisy:

Miejscowość, data Nr. ....

strona 2

Umowa zawarta				Zatwierdzona (data Nr.)	Przedmiot i rodzaj umowy (bliższe możliwie szczegółowe określenie).	Cena jednostkowa	Ogólna suma umowna	Kaucje lub inne zabezpieczenie	Czas trwania umowy	Uwaga
L. p.	przez Urząd	data	z firmą (nazwa) adres, krajowa, czy zagraniczna							

152.

Okólnik Nr. 35 z dn. 22 marca 1926 r. Nr. AO. 580 do Pana Wojewody (do wszystkich) w sprawie układania porządku dziennego zjazdów starostów oraz dyskusji na tych zjazdach.

Ze sprawozdań delegatów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na doroczne zjazdy starostów, jak również z nadsyłanych do Ministerstwa protokółów obrad zjazdów, nabrałem przekonania, że tak dyskusja na zjazdach, jak i korzyści zetknięcia się Pana Wojewody ze starostami cierpią wskutek nieprzywiązywania należytej wagi do ułożenia programu obrad, oraz do sposobu przeprowadzania dyskusji nad nim.

Co się tyczy programu obrad, należy przedewszystkiem podnieść, iż na porządku dziennym nie powinny być umieszczane sprawy o znaczeniu lokalnem dla jednego czy dwu starostw, jak również sprawy nadające się z natury rzeczy raczej do załatwienia w drodze piśmiennej, niż do omawiania na zjeździe.

Sprawy stanowiące najważniejsze punkty porządku dziennego winny być umieszczane na wstępie obrad ze względu na to, iż wstawione na koniec porządku dziennego nie mogą być niejednokrotnie wyczerpane w dyskusji ze względu na brak czasu, zmęczenie uczestników zjazdu, czy też konieczność wcześniejszego opuszczenia zjazdu przez tych starostów, którzy skrępowani są w dyspozycji czasem obawą utraty należytego połączenia kolejowego.

Koniecznem jest, aby w porządku dziennym był punkt względnie parę punktów mających charakter sprawozdawczy, obowiązujący wszystkich starostów. Przyczyni się to do wyczerpującego omówienia zagadnienia, którego ważność wymagać będzie wypowiedzenia się wszystkich starostów, a również da możność wyrobienia sobie należytego sądu o sposobie ujmowania kwestji przez poszczególnych starostów, wreszcie zapobieże zjawisku obserwowanemu zazwyczaj na zjazdach, iż w dyskusji wypowiadają się stale tylko nieliczni uczestnicy, podczas gdy inni biorą w obradach udział bierny.

Poza celowem ustaleniem porządku dziennego musi się przywiązywać wagę do sposobu prowadzenia dyskusji, jeśli rezultat zjazdu ma być należycie osiągnięty. Pod tym względem należy przestrzegać racjonalnego rozdziału czasokresów, przeznaczonych na omówienie poszczególnych punktów porządku dziennego, przeznaczając zgóry więcej czasu na omówienie spraw ważniejszych.

Należy również zwrócić baczną uwagę na gruntowne przygotowanie się urzędników Urzędu Wojewódzkiego, występujących na zjazdach, do wygłaszanego referatu. Referaty winny być zwięzłe, sformułowane przejrzyście, z zachowaniem koniecznej ostrożności prawniczej, zwłaszcza o ile idzie o kwestje prawne, budzące znaczne wątpliwości, a niewyjaśnione autoratywnie. Referenci winni nie spuszczać z oka, że obecni na zjeździe starostowie przyjmują tezy prawne, wygłaszane przez nich, jako fachowców w danym dziale administracji, za wiążące dyrektywy, że zatem błąd prawny, popełniony przez referenta, przybiera w praktyce rozmiary całego szeregu błędów, popełnianych przez starostów. Przezorność, o której mowa, winna być zachowana również przy udzielaniu uczestnikom zjazdu odpowiedzi na interpelacje w zawiłych kwestjach prawnych, oczywista, iż w tych wypadkach, w razie zaskoczenia pewnym ważnym a zawiłym problemem prawnym, będzie niejednokrotnie bardziej wskazanem zastrzeżenie wyjaśnienia sprawy w drodze piśmiennej, niż udzielenie informacji, nieprzemyślanej gruntownie.

Nad planowością układu porządku dziennego zjazdów starostów będzie czuwać Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, wstawiając ewentualnie do projektowanego programu zjazdu, według swego uznania, dodatkowe punkta. W związku z tem przypomina się Panu Wojewodzie zarządzenia wydane w sprawie komunikowania Ministerstwu Spraw Wewnętrznych porządku dziennego projektowanych zjazdów (okólniki M. S. Wewn.: Nr. 14 z 22.IV 1921 r. Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4. poz. 122, Nr. 142 z 9.XII 1923 r. Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 7, poz. 206, pismo okólne z 11.X 1925 r. Nr. AO. 2427 Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 5, poz. 414). Porządek dzienny winien być nadsyłany przed projektowanem zwołaniem zjazdu w terminie umożliwiającym Ministerstwu zajęcie stanowiska odnośnie projektowanego zjazdu i jego programu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

153.

Okólnik Nr. 36 z dn. 26 marca 1926 r. Nr. AP. 2233 do PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego P. P., Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie oraz P. Naczelnika Urzędu dla spraw mniejszości w Katowicach w sprawie mieszkań w naturze przydzielanych funkcjonarjuszom kontraktowym.

Nawiązując do okólnika Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 103 (AP. 8263) z 26/9 1924 r. w sprawie nowego wzoru umowy z pracownikami kontraktowymi, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, iż w wypadkach, kiedy pracownikowi kontraktowemu przydziela się mieszkanie służbowe w rozumieniu § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) należy w zawieranej z nim umowie umieszczać jako ustęp drugi p. 2 następujące postanowienie:

„Na czas trwania funkcji, umową niniejszą przewidzianych, obowiązany Pan . . . . będzie zająć mieszkanie w naturze w domu . . . złożone z . . . . . pokoi i . . . . . które opróżni Pan . . . . w razie ustania niniejszej umowy z dniem jej ustania.

Za mieszkanie to potrącać się będzie Panu . . . . z wynagrodzenia, umową niniejszą ustalonego, należność, obliczoną według przepisów prawnych obowiązujących dla mieszkań w naturze, przydzielanych funkcjonarjuszom państwowym“.

Przez przepisy prawne, obowiązujące dla mieszkań w naturze, przydzielanych funkcjonar-

juszom państwowym, należy rozumieć postanowienia §§ 3 do 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849).

Przy zewieraniu umowy i jej wypowiadaniu należy pracownikowi kontraktowemu zwrócić szczególną uwagę na przewidziany w umowie obowiązek opróżnienia mieszkania z chwilą ustania umowy.

Powyższe podaje się do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów Nr. 21 (L. 2863) z 6 marca 1926 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

154.

Okólnik Nr. 37 z dnia 29 marca 1926 r. Nr. AP. 2462 do PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zasady nadawania „Krzyża Zasługi“.

Ustawą z dnia 23 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 458) został wprowadzony w życie Krzyż Zasługi.

Krzyż Zasługi jest odznaczeniem, zajmującem miejsce po Krzyżu Kawalerskim orderu „Odrodzenia Polski“ oraz krajowych odznakach, otrzymanych za czyny bojowe. Przy stawianiu wniosków o odznaczenie Krzyżem Zasługi należy przestrzegać postanowień zawartych w art. 1 powołanej ustawy o ustanowieniu Krzyża Zasługi oraz zasad wyszczególnionych w niniejszym okólniku.

Przyjęto, że z reguły złotym Krzyżem Zasługi mogą być odznaczani urzędnicy państwowi od VI stopnia służbowego w górę i wojskowi począwszy od podpułkownika;

srebrnym Krzyżem Zasługi, urzędnicy VII, VIII, IX i X stopnia służbowego i wojskowi, począwszy od majora w dół;

bronzowym Krzyżem Zasługi urzędnicy XI i XII stopnia służbowego, funkcjonarjusze niżsi, podoficerowie i szeregowi.

Osoba odznaczona czterokrotnie srebrnym względnie bronzowym Krzyżem Zasługi może następnie otrzymać złoty, względnie srebrny Krzyż.

W sposób analogiczny będą powyższe zasady stosowane do osób nie będących funkcjonarjuszami państwowymi.

Wnioski o odznaczenie stawiane być mają przy użyciu formularza, w którym szczegółowo wypełniane być muszą odpowiednie rubryki.

Wnioski o odznaczenie Krzyżem Zasługi należy sporządzać dla każdego kandydata osobno. Wnioski o odznaczenie złotym Krzyżem Zasługi należy przygotowywać w trzech egzemplarzach, srebrnym i bronzowym zaś w dwóch. Wszystkie egzemplarze będą opatrzone własnoręcznym podpisem Ministra.

Co do poszczególnych rubryk formularza wyjaśniam:

w rubryce 5 (stopień proponowanego odznaczenia) należy podać rodzaj Krzyża: złoty, srebrny, lub bronzowy wraz z zaznaczeniem: po raz który Krzyż ma być nadany;

w rubryce 6 przy życiorysie należy podawać także takie istotne momenty, które mogą mieć znaczenie dla właściwej oceny zasług kandydata;

w rubryce 14 należy jaknajstaranniej wykazać wszystkie czyny i zasługi kandydata uzasadniające, zgodnie z ustawą, odznaczenie;

w rubryce 16 natomiast należy w kilku słowach przytoczyć formułę, ujmującą zasługi kandydata tak, jak one mają być podane w odnośnem zarządzeniu, w Monitorze Polskim i w dyplomie (np. „za zasługi, położone na polu organizacji armji“, „. . . . pracy społecznej“ i t. p.).

Rubryka 17 ma zawierać opinje i podpis właściwego Wojewody co do zamierzonego odznaczenia zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 225). W wypadku, gdy kandydat — obywatel polski — stale przebywa zagranicą, opinję Wojewody należy zastąpić opinją odnośnego Poselstwa, uzyskaną za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Inne rubryki nie wymagają bliższych objaśnień.

Wnioski o odznaczenie należy zasadniczo przedstawiać tym Ministrom, w których zakresie działania została zasługa położona. Jednakże gdyby zachodziły wypadki, że zasługi kandydata do odznaczenia zostały położone w dziedzinie, należącej do zakresu działania nie tego z Ministrów, *któremu kandydat ze względu na swoje stanowisko służbowe podlega*, odnośne wnioski przedstawiać należy kompetentnemu pod względem personalnym Ministrowi, lecz za pośrednictwem i z opinją rzeczową (rubryka 18) Ministra, w którego zakresie działania zostały położone zasługi.

Z inicjatywą o odznaczenie obywateli obcych należy z reguły występować do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Potrzebną ilość formularzy wniosków mogą Panowie otrzymać w Wydziale budżetowo-rachunkowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Odebranie ich zechcą Panowie zarządzić równocześnie z odbiorem druków o charakterze dokumentów.

Nadmieniam wreszcie, że wnioski, sporządzone z pominięciem powyższych zasad, nie będą mogły być rozpatrywane.

Nadto zawiadamiam, że został wniesiony do Sejmu projekt ustawy w sprawie zmiany ustawy z dnia 23 marca 1923 r. o ustanowieniu Krzyży Zasługi, wprowadzający między innemi zmiany w art. 1 powołanej ustawy w kierunku uprzystępnienia nadawania tego odznaczenia.

Niniejsze zarządzenie wydaje się na podstawie okólnika P. Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 marca 1926 r. Nr. 34/247 Or. Jednocześnie tracą moc obowiązującą poprzednie okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 17 sierpnia 1923—Nr. 89 (OP 9212 i z dnia 27 sierpnia 1924 r. Nr. 93) AP. 7081.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

155.

Okólnik Nr. 38 z dn 10 kwietnia 1926 r. Nr. Pr. 3192 do PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie korespondencji obywateli obcych państw.

W uzupełnieniu przepisów zawartych w III części okólnika Nr. 99 z 1923 r. (Nr. Pr. 6708 z dn. 28/VIII. 1923 r.) i w III części okólnika Nr. 26 z 1926 r. (Nr. Pr. 1468 z dn. 28/II. b. r.) (zarządzam w porozumieniu z Min. Spr. Zagr. co następuje:

Podania obywateli cudzoziemskich, zamieszkałych zagranicą, zredagowane w obcym języku, władze administracyjne mogą poddać urzędowaniu, o ile dojdą do przekonania, że załatwienie danego podania przyniesie korzyść Państwu Polskiemu lub poszczególnym obywatelom polskim. W wypadkach takich dany urząd administracyjny udziela proszącym odpowiedzi za pośrednictwem właściwej polskiej placówki konsularnej, która przy doręczaniu odpowiedzi spowoduje ściągnięcie ewentualnie należnej opłaty.

Przy tej sposobności prostuje stylistyczną omyłkę w I części wspomnianego powyżej okólnika Nr. 26 z 1926 r. Mianowicie adresy pism przesyłanych do polskich placówek zagranicznych winny brzmieć: „A . . . . . de la Republique de Pologne" nie zaś „de la Republique Polonaise".

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

156.

Okólnik Nr. 41 z dnia 22 kwietnia 1926 r. Nr. AP. 3250 do P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego Pol. Państw. oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie zaliczenia czasu służby pomocniczo-kancelaryjnej do wysługi emerytalnej.

W ślad okólnika z dnia 12 grudnia 1925 Nr. AP. 13852 (kolejny Nr. 111) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów reskryptem z dnia 12 marca 1926 r. L. 26241 DB.-Em. udzieliło następującego wyjaśnienia:

Funkcjonarjusze państwowi, którzy przed mianowaniem urzędnikami, byli zatrudnieni jako pomocnicy kancelaryjni, albo pozostawali nie w publiczno-prawnej państwowej służbie pomocniczej, mają w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 14/X. 1925 r. (Okólnik Ministra Skarbu z 25/X. L. 20938/Em.) zakupić lata poprzedniej służby, celem zaliczenia tej służby do wysługi emerytalnej.

O nabyciu prawa do wysługi emerytalnej decydują przepisy art. 81 ust emerytalnej z dnia 11/XII. 1923, gdyż tylko ten art. ustawy emerytalnej może mieć zastosowanie w danym wypadku. Doliczenie wymienionym funkcjonarjuszom ich poprzedniej służby w charakterze pomocnika kancelaryjnego lub nie publiczno-prawnej służby pomocniczej, jako pracy zawodowe w myśl art. 97 ust. emer. nie może mieć miejsca

Do oficjantów kancelaryjnych mają zastosowania uchwały Rady Ministrów z dnia 25/IV. i 13/V. 1925 (Okólnik Min Skarbu z 5/VI.1925 L. 10400/Em.) w myśl których mają oni zakupić poprzednią służbę pomocników kancelaryjnych, celem zaliczenia jej do wysługi emerytalnej.

Zakupione przez wyżej wymienionych funkcjonarjuszów państwowych względnie oficjantów kancelaryjnych lata służby pomocniczej, mają wpływ tylko na wysokość zaopatrzenia, a nie uzasadniają roszczenia o to zaopatrzenie. W wypadku, więc gdy dany funkcjonarjusz państwowy wzgl. oficjant kancelaryjny zostanie w myśl obowiązujących przepisów zwolniony ze służby, nabywa prawo do uposażenia emerytalnego tylko jeżeli pozostawał w zaliczalnej do wysługi emerytalnej służbie conajmniej przez 10 lat.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje powyższe do wiadomości i stosowania oraz poleca zwrócić uwagę osób interesowanych na treść tego wyjaśnienia tudzież na terminy, podane w uchwałach Rady Ministrów z dnia 25/IV, 13/V. i 14/X. 1925 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

157.

Okólnik Nr. 42 z dnia 25 kwietnia 1926 r. Nr. AO. 439 do P. P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie zebrań perjodycznych w starostwach

Rada Ministrów na posiedzeniu z dnia 13 stycznia 1926 r., powzięła uchwałę następującej treści:

„W celu uzgodnienia działalności poszczególnych działów administracji państwowej w myśl zasadniczej linji polityki Rządu mogą starostowie zwoływać zebrania naczelników władz i urzędów I instancji w powiatach. Zebrania te obradują pod przewodnictwem starosty. Nie obejmują one sędziów. Naczelnicy Okręgowych Urzędów górniczych biorą udział w zebraniach, zwoływanych przez starostę tylko tego powiatu, w którym znajduje się siedziba ich urzędu.

Zebrania odbywają się przy analogicznem zastosowaniu regulaminu wydanego przez Ministra Spraw Wewnętrznych dla zebrań wojewódzkich (§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 225).

Uchwała ta nie dotyczy Urzędu Marynarki Handlowej na wybrzeżu Pomorskiem w Wejherowie.

O uchwale tej powiadamiam Pana Wojewodę, celem wydania potrzebnych zarządzeń dla wprowadzenia jej w życie. Przy opracowywaniu tych zarządzeń będzie się Pan Wojewoda kierował następującemi wytycznemi:

1-o w stosunku do zebrań perjodycznych w starostwach, jak o tem mówi uchwała, obowiązuje ze stosownemi zmianami „regulamin zebrań perjodycznych Naczelników władz administracyjnych II instancji".

Regulamin taki, odpowiednio zastosowany do zebrań perjodycznych w I instancji, podaje załącznik A. Tymczasowy wykaz Naczelników władz i Urzędów powołanych do brania udziału w zebraniach podaje załącznik B. O ile by Pan Wojewoda był zdania, iż na terenie Jego Województwa, załącznik B należy zmienić lub uzupełnić, zechce zawiadomić o tem bezzwłocznie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

2-o zebrania winny być zwoływane przynajmniej dwa razy do roku, lub częściej, w miarę istotnej potrzeby.

3-o starostowie winni korzystać z uprawnień nadanych im uchwałą Rady Ministrów i regulaminem, z całą oględnością i taktem, zdając sobie sprawę z powagi włożonego na nich zadania reprezentacji Rządu Rzeczypospolitej w powiecie. W szczególności, przewodniczący zebrania winien pamiętać o tem, że zadaniem zebrań jest przedewszystkiem swobodna wymiana myśli uczestników i uzgodnienie ich zapatrywań w sprawach ogólnych, nie zaś podejmowanie uchwał, któreby miały wszystkich uczestników bezwzględnie obowiązywać.

4-o ze względu na ważność instytucji zebrań perjodycznych w I instancji, winien Pan Wojewoda szczególnie interesować się przebiegiem tych zebrań, a to zarówno przez polecenie nadsyłania sobie protokółów, jak i przez ewentualne interwencje w porozumieniu z poszczególnymi Naczelnikami władz II instancji, w razie gdyby obrady przyjąć miały charakter niezgodny z regulaminem, lub nieodpowiadający celowi zebrań perjodycznych w I instancji, t. j. koordynacji pracy i ujednostajnieniu postępowania poszczególnych władz i urzędów w powiecie, aż do odwołania, należy nadsyłać do Min. Spraw Wewn. sprawozdania półroczne, na 1 lipca oraz na 1 stycznia, w których powiatach odbyły się zebrania, wraz z krótką oceną ich przebiegu.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(·) *Wł. Raczkiewicz*

2 zał.

Załącznik A.

REGULAMIN

zebrań perjodycznych kierowników władz i urzędów I instancji, przewidzianych uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1926 r.

§ 1.

Zadaniem perjodycznych zebrań jest koordynowanie działalności wszystkich władz i urzędów państwowych na obszarze powiatu w sprawach, które wymagają jednolitego postępowania.

§ 2.

Przedmiotem obrad zebrań perjodycznych może być w szczególności:

1) omawianie ważniejszych zadań administracji państwowej i samorządowej na obszarze powiatu.

2) wzajemne informowanie się o działalności poszczególnych władz i urzędów oraz zamierzeniach na najbliższą przyszłość.

3) uzgadnianie stanowisk w sprawach interesujących równocześnie kilka urzędów.

4) usuwanie rozbieżności zarządzeń i postępowania, oraz ustalanie zasad postępowania na podstawie poczynionych spostrzeżeń.

5) rozpatrywanie wątpliwości co do kompetencji poszczególnych władz.

6) wprowadzanie ułatwień we wzajemnem porozumiewaniu się i współdziałaniu.

7) ujmowanie, wynikających z potrzeb lokalnych, wniosków do władz przełożonych.

8) rozpatrywanie wszelkich innych spraw z zakresu administracji w powiecie, poddanych przez starostę zebraniu do rozważenia.

§ 3.

Sprawy osobowe nie mogą być przedmiotem obrad zebrań perjodycznych, o ile dotyczą poszczególnych osób z personelu władz i urzędów państwowych.

§ 4.

W zebraniach perjodycznych biorą udział Naczelnicy samoistnych władz i Urzędów państwowych, niezespolonych z władzami administracji ogólnej, a mających siedzibę urzędową na obszarze powiatu, o ile urzędy te lub władze nie podlegają bezpośrednio właściwej władzy centralnej.

§ 5.

Zebrania zwołuje w miarę potrzeby starosta lub jego urzędowy zastępca. Na wniosek jednego z członków zebrań uzasadniony odpowiednio ważnemi względami, starosta obowiązany jest zwołać zebranie nadzwyczajne.

§ 6.

Porządek dzienny zebrań ustala starosta. W tym celu każdy członek obowiązany jest zgłosić na ręce starosty swoje wnioski, które życzyłby sobie poddać pod obrady zebrania.

O terminie obrad oraz o porządku dziennym starosta zawiadamia wszystkich członków.

§ 7.

Zebraniom przewodniczy starosta lub jego urzędowy zastępca. Przewodniczący czuwa nad zachowaniem porządku obrad, decyduję w sprawach stosowania niniejszego regulaminu, kieruje obradami oraz zamyka posiedzenie.

§ 8.

Obrady zebrań są poufne.

§ 9.

Na zebraniach nie zapadają formalne uchwały.

Wyniki obrad ujmuje się bądź to w formie oświadczeń poszczególnych uczestników zebrania, bądź w formie uzgodnionych zapatrywaś i wytycznych postępowania, wreszcie w formie uzgodnionych wniosków do władz przełożonych.

§ 10.

Z przebiegu obrad spisuje protokół urzędnik przeznaczony przez starostę.

Protokół zawiera spis zaproszonych i obecnych członków, porządek obrad i krótką treść ich przebiegu, wnioski zgłoszone poza porządkiem obrad, oświadczenia złożone przez członków, oraz wyniki obrad.

Oryginały protokółów przechowują się w starostwie. Odpisy przesyła starosta wszystkim członkom zebrań w 2 egzemplarzach.

§ 11.

Przedkładanie władzom przełożonym wniosków, wynikających z obrad zebrań perjodycznych, oraz protokółów tych zebrań należy do właściwego rosortowo naczelnika władzy lub urzędu.

§ 12.

Członkom, mającym siedzibę urzędową poza siedzibą starosty, — przysługuje prawo do diet i zwrotu kosztów podróży, które pokrywa się z kredytów odnośnego Urzędu.

Załącznik B.

Wykaz kierowników władz i Urzędów powołanych do brania udziału w zebraniach perjodycznych I instancji (utworzonych w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 13/I. 1926 r.).

1. Ministerstwo Skarbu	Kierownicy Urzędów Podatków i Opłat Skarbowych. Kierownicy Urzędów akcyz i monopoli. Skarbnicy powiatowi Inspektorowie Straży Celnej.
2. Ministerstwo Wyznań Rel. i O. P.	Inspektorowie szkolni.
3. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych	Nadleśniczowie Lasów Państwowych.
4. Ministerstwo Przemysłu i Handlu	Naczelnicy Okręgowych Urzędów Górniczych — w zebraniach odbywających się w miejscu ich siedziby urzędowej. Kierownicy miejscowych Urzędów Miar — w zebraniach odbywających się w miejscu ich siedziby urzędowej.
5. Ministerstwo Robót Publicznych	Kierownicy Zarządów Dróg Wodnych — w zebraniach odbywających się w miejscu ich siedziby urzędowej.
6. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej	Obwodowi Inspektorowie Pracy, w zebraniach odbywających się w miejscu ich siedziby urzędowej.
7. Ministerstwo Reform Rolnych	Kierownicy Powiatowych Urzędów Ziemskich.

158.

Okólnik Nr. 43 z dn. 30 kwietnia 1926 Nr. AB. 3179 do P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Krakowskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego i Śląskiego) w przedmiocie zamiany koni rządowych na prywatne.

Posiadane przez Urzędy Wojewódzkie i Starostwa konie okazują się często po pewnym czasie mało zdatnemi do dalszych, nieraz forsownych wyjazdów.

Stan takich koni nie jest w znacznej części wypadków do tego stopnia zły, by nie mogły być z pożytkiem użyte do gospodarstw rolnych. Często też zdarza się możność zamiany tych koni na zdatniejsze do użytku Urzędów Państwowych.

Zamianę taką utrudnia jednak, a nieraz wręcz uniemożliwia konieczność zwracania się

Wojewodów do Ministerstwa o zezwolenie na zamianę.

W celu uproszczenia sprawy powyższej i w związku z p. 1 okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23/VI 1919 r. Nr. AB. 3637 (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 40, poz. 531 z 1919 r.) przekazuję Panu Wojewodzie prawo udzielania zezwoleń na zamianę koni rządowych na prywatne z tem, że:

a) wniosek o zezwolenie na zamianę, podpisany przez właściwą Komisję Gospodarczą będzie sporządzony przy współudziale powiatowego lekarza weterynarji, oraz we wniosku tym będą szczegółowo wskazane przyczyny, z powodu których konia należy zamienić.

b) że Komisja Gospodarcza z udziałem powiatowego lekarza weterynarji przed zamianą koni ustali cenę szacunkową zarówno koni urzędu, przeznaczonych do zamiany, jak i koni właścicieli prywatnych, na które ma być dokonana zamiana;

c) że różnica ceny szacunkowej, podlegająca dopłacie przez urząd, będzie pokryta z kredytu, przeznaczonego na ten cel w preliminarzu budżetowym, ewentualna zaś różnica, dopłacona urzędowi, będzie wpłacona do Kasy Skarbowej; i zarachowana na odnośny dział i paragraf dochodów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

i d) że protokół z dokonanej zamiany będzie podpisany przez właściciela zamienionego konia oraz będzie zawierał zastrzeżenie, że wrazie ujawnienia w ciągu określonego przez Komisję terminu wad ukrytych konia, tranzakcja zostanie anulowana bez żadnych pretensyj ze strony właściciela wspomnianego konia.

Zawiadomienie o dokonanej zamianie wraz z odpisem protokółu należy każdoczasowo przesyłać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

159.

Okólnik Nr. 45 z dnia 28 kwietnia 1926 r. Nr. AB. 3037 do wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w przedmiocie zmiany § 36 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

Ministerstwo Spraw Wewnetrznych na podstawie okólnika Min. Skarbu z dn. 10 kwietnia r. b. za Nr. DK. 202/W. A K. zawiadamia, że celem ułatwienia władzom i urzędom państwowym przechowywania w Kasach Skarbowych papierów wartościowych, opiewających na walutę obcą, przyjętych tytułem wadjów i kaucyj na zabezpieczenie dotrzymania umów, zmienia się postanowienia § 36 Instrukcji dla Kas Skarbowych (Monitor Polski Nr. 285, Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r.) w tym kierunku, iż zasadniczo papiery wartościowe w walucie obcej, składane na *kaucję* i wadja mają Kasy Skarbowe zarachowywać do *sum depozytowych* i przechowywać w otwartych kopertach. Papiery wsrtościowe, składane *na wadja* mogą Kasy Skarbowe zarachowywać wyjątkowo w razie odmiennej dyspozycji władzy względnie urzędu również *do depozytu rzeczowego.*

Jakie papiery wartościowe tudzież walory mogą być przyjmowane na kaucje i wadja, oraz w jakich wypadkach można od tych zasad odstępować, określają osobne rozporządzenia.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

160.

Okólnik Nr. 46 z dn. 4 maja 1926 r. Nr. Pr. 4290 do P. P. Dyrektorów Departamentów, P. Generalnego Dyrektora Sł. Zdrowia, P. Głównego Inspektora Min. Spr. Wewn. i P. P. Naczelników Wydziałów Min. Spraw Wewnętrznych w sprawie uregulowania zakresu odpowiedzialności referentów.

Według art. 15-go ustęp piąty statutu organizacyjnego i szczegółowego rozkładu czynności, wydanego rozporządzeniem Rady Ministrów z 28 października 1920 r. „referent jest odpowiedzialny za terminowe i rzeczowe opracowanie spraw jemu powierzonych, winien posiadać nie tylko należytą znajomość odnośnych ustaw i przepisów, lecz również mieć w pamięci całokształt spraw uprzednio załatwionych, celem zachowania jednolitości w ich traktowaniu".

W rozwinięciu powyższego przepisu oraz opierając się na postanowieniach rozdziału II ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 21, poz. 164) zarządzam, co następuje:

Urzędnicy referendarscy w Min. Spraw Wewnętrznych t. j. ci urzędnicy, przydzieleni do poszczególnych wydziałów, do których zakresu czynności należy opracowywanie projektów załatwień, ponoszą odpowiedzialność:

a) za załatwienie sprawy zgodnie z aktami, t. j. za jaknajbardziej szczegółowe zapoznanie się zarówno z aktami sprawy przedłożonemi przez inne władze, jak i z poprzedniemi aktami Ministerstwa;

b) za dokładne i bez błędu przytoczenie w referacie wszelkich dat, nazwisk, obliczeń cyfrowych, cytatów z ustaw i t. p.;

c) za ściśle stosowanie obowiązujących przepisów o biurowości;

d) za dopilnowanie terminów zarówno wynikających z przepisów ustawowych (np. termin zakreślony w postępowaniu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, termin konstytucyjny do załatwienia interpelacji), jak i zakreślonych przez Radę Ministrów, poszczególne Ministerstwa, Ministra Spraw Wewnętrznych, Dyrektora Departamentu i t. d.;

e) za opracowanie projektu załatwienia w ten sposób, ażeby ono bądź odrazu załatwiało sprawę w sposób ostateczny, do czego w pierwszym rzędzie należy zdążać, bądź o ile chodzi o postanowienia przedstanowcze, zebranie materjałów, żądanie wyjaśnień i t. p. obejmowało odrazu wszystkie niezbędne szczegóły i nie wywo-

ływało potrzeby dalszej przedstanowczej korespondencji.

Zarządzenie niniejsze nie narusza oczywiście w niczem powołanego na wstępie przepisu artykułu 15-go szczegółowego rozkładu czynności, według którego referenci są odpowiedzialni także za rzeczowe opracowanie referatów, za należytą znajomość ustaw i przepisów oraz orjentowanie się w całokształcie spraw celem zachowania jednolitości w ich traktowaniu. Urzędnicy referendarscy bowiem, zwłaszcza przydzieleni do władz centralnych, powinni posiadać zupełną biegłość w referowaniu spraw zarówno pod względem rzeczowym, jak prawnym.

Niemniej przeto uważam za rzecz niezbędną podkreślenie ze szczególniejszym naciskiem zakresu odpowiedzialności referentów, określonego wyżej w punktach a) do e). Gdy bowiem ze względu na rodzaj spraw załatwianych we władzach centralnych strona rzeczowa i prawna załatwienia może często nasuwać wątpliwości, i z tego powodu odpowiedzialność za tę stronę załatwienia przesuwa się z natury rzeczy na aprobantów, o tyle momenty określone w punktach a) do e) są tego rodzaju, że każdy referent załatwiający sprawy z należytą pilnością, starannością i uwagą może i powinien ponosić za ich dokładne wypełnienie całkowitą odpowiedzialność. Zawierają one zatem owo minimum odpowiedzialności, poniżej którego urzędnik nie może być wogóle użyty w charakterze referenta a w każdym razie nie we władzy centralnej.

Należyte i dokładne przygotowanie projektów referatów, szczegółowe studjum akt i dopilnowanie właściwych terminów ze strony referentów jest podstawą prawidłowego urzędowania i ułatwia aprobatę spraw przez Naczelników i Dyrektorów, których obciąża nie-równie większa odpowiedzialność za stronę prawną załatwień i ich celowość.

Mam nadzieję, iż ściślejsze, niż dotąd określenie odpowiedzialności referentów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych będzie dla nich bodźcem do jaknajdokładniejszego i jaknajlepszego opracowywania powierzonych im aktów i wykazania tych kwalifikacyj, jakie posiadać winien urzędnik ministerjalny.

Obowiązkiem P. P. Naczelników będzie niezależnie od tego, że odpowiedzialność w zakresie określonym w punktach a) do e) obciąża odtąd przedewszystkiem referentów, przy rewidowaniu spraw konstatować, czy przedłożone im referaty są opracowane ściśle w myśl wymagań niniejszego okólnika a o wszelkich w tym względzie uchybieniach przedkładać doniesienia w drodze służbowej.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Wł. Raczkiewicz.

161.

Okólnik Nr. 47 z dnia 6 maja 1926 r. Nr. BP. 8476/26 do wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m st. Warszawę w sprawie krótkiej broni palnej typu wojskowego.

Ponieważ dotychczas nie ustalono typu broni palnej krótkiej, przeznaczonej dla potrzeb armji, Min. Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojsk. wyjaśnia, iż do czasu ustalenia typu wojskowego krótkiej broni palnej należy uważać za broń wojskową krótką jedynie pistolety automatyczne oraz rewolwery specjalnie cechowane i numerowane, jako stanowiące własność Skarbu Państwa. Z chwilą ustalenia typu wojskowego krótkiej broni palnej, szczegółowe przepisy wydane w odpowiednim czasie określą sposób postępowania z tą bronią, znajdującą się na składach w przedsiębiorstwach prywatnych oraz uregulują obrót nią.

Równocześnie uchyla się przepisy okólnika Nr. 55 z dn. 28/6. 1921 r. L. BP. 777 wobec tego, że Min. Spr. Wojsk. nie uważa nadal wymienionej w nim krótkiej broni palnej za broń typu wojskowego.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Wł. Raczkiewicz.

162.

Okólnik Nr 48 z dnia 4 maja 1926 r. Nr. AA. 3942/26 do wszystkich P. P. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zniesienia Komend uzupełnień koni (K.U.K.).

Przesyłając do wiadomości rozkaz M. S. Wojsk. Oddz. I Szt. Gen. L. 3510/Org. 26 w sprawie zniesienia komend uzupełnień koni i przejęcia ich czynności przez dowództwa okręgów korpusów, proszę o zawiadomienie o powyższem podległych Panu Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) władz administracyjnych I instancji oraz o wydanie zarządzenia, aby w sprawach spisu, przeglądą i poboru koni, niewymagających w myśl przepisów współdziałania władz administracyjnych II instancji, w szczególności w sprawach sporządzania wykazów i zestawień liczebnych, władze administracyjne I instancji porozumiewały się od 1/VI. r. b. bezpośrednio z dowództwami okręgów korpusów.

O wykonaniu zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) Min. Spraw Wewnętrznych zawiadomić.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Oddział I Sztabu Gen.
L. 3510/Org.
Telefon Szt. Gen. 16.
Warszawa,
dnia 19 kwietnia 1926 r.

ODPIS.

Zniesienie komend uzupełnień koni.

W związku z organizacją kawalerji na stopie pokojowej M. S. Wojsk. Oddz. I Szt. Gen. L. 5400 (Org.) 25 i M. S. Wojsk. Dep. II. L. 3660. Tjn. (Kaw. 25 znoszę z dniem 1 czerwca 1926 komendy uzupełnień koni.

Czynności komend uzupełnień koni przekazuję oddziałom ogólnym sztabów dow. okr. korp.

Równocześnie unieważniam rozdz. III pkt. 3 rozkazu M. S. Wojsk. Dep. II. L. 3660. Tjn. (Kaw. 25, oraz załącznik Nr. 1 do wspomnianego rozkazu.

W powyższym celu zarządzam:

1) Komendy uzupełnień koni przekażą do dnia 1 czerwca 1926 wszelkie, wchodzące w ich zakres działania czynności i związane z niemi akta oddziałom ogólnym sztabów dow. okr. korp.

Sposób przekazania unormują dowódcy okręgów korpusów.

Wcześniejszy termin przekazania pozostawiam uznaniu dowódców okręgów korpusów.

2) Oddziały ogólne przejmą z dniem 1 czerwca 1926 wszelkie czynności, wchodzące w zakres działania komend uzupełnień koni w myśl instrukcji o prowadzeniu ewidencji zwierząt pociągowych w państwie dla celów wojskowych M. S. Wojsk. Dep. II L. 2010/Rem. 24 oraz instrukcji o mobilizacji zwierząt pociągowych, wozów i uprzęży M. S. Wojsk. Dep. X L. 1040. Tjn.-Rem. 23.

3) Wszelkie czynności w sprawach spisu, przeglądu i poboru zwierząt pociągowych, wymagające w myśl przepisów współdziałania władz administracyjnych I instancji, w szczególności w sprawach sporządzania wykazów i zestawień liczbowych, winny być wykonywane w bezpośredniem porozumieniu z wspomnianemi władzami z wyjątkiem czynności, wymagających w myśl przepisów współdziałania władz administracyjnych II instancji.

Powyższe dotyczy również władz administracyjnych I instancji przy wykonywaniu czynności w sprawach spisu, przeglądu i poboru zwierząt pociągowych, wymagających współdziałania władz wojskowych.

4) Likwidacja personelu tak ofic. jak i szereg. ma być przeprowadzona według rozkazu L. 3291/0 de B./26.

5) Wykonanie rozkazu zameldują dowódcy okręgów korpusów w miesięcznym wykazie stanu faktycznego.

6) Władze administracyjne I i II instancji zostaną zawiadomione o zniesieniu komend uzupełnień koni i wynikających w następstwie tego zmianach za pośrednictwem M. S. Wewn.

W imieniu Ministra Spr. Wojsk. czas. p. o. Szefa Sztabu, Gen.
podpis
Generał-Brygady

Otrzymują:

Dow. Okr. Korp. Nr. I—X do wykonania,

Szef Gab. Min. Red. Dz. Rozk.
Szef Admin. Armji
Szef Korp. Kontr.
Szef Biura Sc. R. Woj.
Szef Oddz. II—V. Szt. Gen.
Szef Dep. I—X M. S. Wojsk.
Insp. Armji Nr. 1—5
Gen. Insp. Kaw.
Gen. Insp. Art.
Min Spraw Wewnętrznych

— do wiadomości

163.

Okólnik Nr. 50 z dnia 5 maja 1926 r. Nr A. P. 2959 do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie w sprawie interpretacji art. 11 ustawy emerytalnej z dn. 11/XII 1923 r.

W kwestji interpretacji art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 6, poz. 46 ex 1924), Ministerstwo Skarbu udzieliło pismem okólnem z dnia 23/III 1926 r. Nr. 20879/DB/Em/25 następującego wyjaśnienia:

Artykuł 98 cytowanej ustawy przyjmuje obok postanowień art. 29 tejże ustawy jeszcze jedną podstawę prawną przeniesienia z urzędu w stan spoczynku, a mianowicie zwolnienie na podstawie art. 116 ustawy z dnia 17/II 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 21 poz. 164), nie wspomina natomiast zupełnie tak, jak to miało miejsce w art. 6 ustawy z dnia 28/VII 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 67 poz. 606) odnośnie do art. 3 i 4 ustawy emerytalnej z dn. 28/VII 1921 o możliwości zastosowania do przeniesionych w stan spoczynku w drodze art. 116 funkcjonarjuszów państwowych — postanowień art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII 1923 r. Możliwość tę wyklucza zresztą samo wyraźne brzmienie art. 11 według którego może on mieć zastosowanie jedynie do funkcjonarjuszów, którzy uzyskali uposażenie emerytalne tylko na skutek trwałej niezdolności do służby. W tym stanie prawnym nie można funkcjonarjusza, zwolnionego na podstawie art. 116, poddać na jego prośbę badaniu komisji lekarskiej celem zastosowania doń art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11/XII 1923 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

164.

Okólnik Nr. 51 z dnia 6 maja 1926 r. Nr. BP. 2966/26 do PP. Wojewodów (w b. zaborze rosyjskim) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie postępowania z bronią skonfiskowaną.

Uchylając okólnik Nr. 68 z dn. 23 lipca 1921 r. (BP. 866) zarządzam co następuje:

1. Skonfiskowaną na mocy prawomocnych orzeczeń broń lub amunicję wojskową tak zdatną jak i niezdatną do użytku winni PP. Starostowie pod rachunkiem i za potwierdzeniem odbioru przesyłać do właściwych Dowództw O. K. Inną broń i amunicje należy podzielić na broń zdatną i niezdatną do użytku. Broń i amunicję zdatną do użytku należy przesyłać w stosownych odstępach czasu do Urzędów Wojewódzkich.

2. Urzędy Wojewódzkie będą przekazywać broń palną krótką (pistolety lub rewolwery) Komendantom Wojewódzkim P. P. dla użytku policji zaś broń myśliwską do właściwych Okręgowych Dyrekcji Lasów Państwowych na potrzeby straży lasów państwowych i samorządowych.

Broń starożytną wzgl. mającą wartość muzealną i nienadającą się skutkiem tego do wyżej wzmiankowanego użytku należy wyłączać i broń taka może być odstępowana do zbiorów przy instytucjach państwowych lub samorządowych lub jeśli tego rodzaju załatwienie nie da się przeprowadzić broń taką należy sprzedawać z licytacji handlom broni lub osobom posiadającym pozwolenie na broń lub kolekcjonującym broń.

3. Broń niezdatną do użytku i jej części (szmelc) winni PP. Starostowie sprzedawać z licytacji jako szmelc przyczem uprzednio przedsięwziąć należy kroki w celu zupełnego uczynienia tej broni i jej części niezdatnemi ani do użytku, ani do naprawienia. Ponieważ sprawa ta w poszczególnych Starostwach nasuwać może trudności pozostawiam uznaniu Panów przeprowadzenie tej sprzedaży przez władze administracyjne I instancji lub przez Urzędy Wojewódzkie. W każdym razie zniszczenie przedmiotów podlegających sprzedaży jako szmelc winno być dokładnie przeprowadzone przy świadkach i winno być zaprotokółowane.

4. PP. Starostowie winni przesyłać corocznie do dnia 15 stycznia za rok ubiegły wykazy skonfiskowanej broni do Urzędów Wojewódzkich ponadto zaś winni również przesyłać sprawozdanie o każdej licytacji, które należy przedsiębrać w miarę nagromadzenia większej ilości nieużytecznej broni.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

165.

Okólnik Nr. 53 z dnia 20 maja 1926 r. Nr. SF. 3446 do PP. Wojewodów (wszystkich) w sprawie zaciągania pożyczek zagranicznych przez związki komunalne na cele inwestycyjne.

Uzyskanie pożyczek zagranicznych na cele inwestycyjne przez poszczególne związki komunalne jest możliwe jedynie przy zastosowaniu się do warunków i techniki zagranicznych rynków finansowych. Starania nieskoordynowane, podjęte bez planu finansowego, bez znajomości wymagań zagranicznych rynków finansowych za pośrednictwem firm mało poważnych powodują zbędne koszta dla danego związku komunalnego, narażają nie tylko jego kredyt i zaufanie na szwank, ale także kredyt i zaufanie Rzplitej Polskiej oraz polskich instytucyj publicznych i prywatnych.

Z przytoczonych względów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zgodnie z życzeniem Ministerstwa Skarbu poleca zwrócić uwagę znaczniejszym związkom komunalnym znajdującym się na terenie powierzonego Panu Województwa, aby przy podejmowaniu starań o uzyskanie pożyczki zagranicznej przestrzegały bezwarunkowo następujących wskazań:

Interesowane związki winny przedewszystkiem uzyskać zgodę Ministerstwa Skarbu na podjęcie starań o pożyczkę; przyczem zaznacza się, że listy opcyjne mogą być wydawane tylko po uzyskaniu aprobaty Ministerstwa Skarbu. Następnie winny związki komunalne nawiązywać kontakt wyłącznie z poważnemi firmami, gdyż tylko takie firmy dysponują odpowiednio zorganizowanym aparatem dla rozsprzedaży obligacyj i posiadają zaufanie inwestorów.

Warunki pożyczki przed ich ostatecznem zatwierdzeniem należy również przedstawić Ministerstwu Skarbu do aprobaty.

W warunkach pożyczki muszą być uwzględnione postulaty polityki finansowej Rządu i możliwości kredytowe Rzplitej Polskiej na rynkach zagranicznych, gdyż tylko wówczas starania o kredyt zagraniczny mogą liczyć na powodzenie.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Młodzianowski.*

Pisma okólne.

166.

Pismo okólne z dnia 19 marca 1926 r. Nr. BO. 2839. do wszystkich PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wydawania przez władze St. Zjednocz. A. P. paszportów zamężnym kobietom na ich panieńskie nazwisko.

Na podstawie noty poselstwa St. Zjednoczonych A. P. przesłanej reskryptem Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 20 lutego 1926 r. Nr. K. III. w. 2104 26, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca podać do wiadomości podległych władz, że władze St. Zjednoczonych Ameryki Północnej wystawiają paszporty zamężnym kobietom na ich panieńskie nazwisko z dopisaniem nazwiska męża obok panieńskiego nazwiska. Przykładowo „Mary Jones epouse de John Smith".

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Olpiński
Podsekretarz Stanu.

167.

Pismo okólne z dnia 24 marca 1926 r. Nr. SZ. 664/26 do Pana Wojewody (do wszystkich prócz wojewody w Łodzi i Katowicach) w sprawie targów i jarmarków.

Przy sposobności rozważania sprawy rozkładu targów i jarmarków w jednem z Województw, Min. Spraw Wewnętrznych otrzymało opinje Min. Rolnictwa i Dóbr Państwowych, którą jako wytyczną z punktu widzenia ekonomiki rolniczej przy normowaniu spraw targów i jarmarków, przesyła się do wiadomości Pana Wojewody w załączonym do niniejszego odpisie

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

1 zał.

MINISTERSTWO
ROLNICTWA i DÓBR PAŃSTW.
Nr. 361/Ek.
Warszawa, dn. 18 lutego 1926 r.

Odpis.

Odpowiedź na № Pr. 484. Przedmiot: jarmarki.

Do

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych
w miejscu.

1) Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych wstrzymuje się od wydawania zarządzenia w sprawie nowego rozkładu jarmarków i targów w woj. łódzkiem, a komunikuje ogólne zasady, ustalone w porozumieniu z organizacjami rolniczemi, jakiemi z punktu widzenia Ministerstwa należałoby się kierować przy rozstrzyganiu tych spraw celem racjonalnego ich ukształtowania w przyszłości na terenie całego Państwa.

2) Zbywanie produktów rolniczych na targach i jarmarkach jest prymitywną formą handlu, nie dającą producentowi gwarancji osiągnięcia ceny, odpowiadającej prawdziwej wartości wytworów, to też Ministerstwo Rolnictwa i D. P. stale dąży do rozwoju spółdzielczości, jako najlepszej nowoczesnej organizacji handlu tego rodzaju artykułami. Pomimo tego jednak targi i jarmarki przez długie jeszcze lata odgrywać będą w życiu gospodarczem wsi i miasteczek poważną rolę, lecz ścisłe regulowanie ich liczby, miejsca i terminów drogą zarządzeń administracyjnych, zdaniem Ministerstwa Rolnictwa i D. P. winno być, w miarę możności, poniechane. Samo powodzenie targów i jarmarków winno wskazać, w jakich miejscowościach i jak często winny się one odbywać, a zarządzenia władz, normujące te kwestje, tylko opóźniają ten proces naturalny, stwarzając dla szeregu miejscowości specjalne gospodarczo nieuzasadnione przywileje lub przeciwnie, sztucznie opóźniając rozwój innych.

3) Zasadniczo ludności rolniczej nie byłaby potrzebna duża ilość jarmarków. Pomijając targi na okopowizny, nabiał, drób, jaja i t p., które, zależnie od możności zbytu winny się odbywać dość często, wystarczałby raz na dwa do czterech tygodni jarmark na trzodę chlewną, cielęta i owce, z których 4—6 na rok byłyby rozszerzane również na bydło oraz konie. Jedno miejsce jarmarczne mogłoby obsługiwać okręg rolniczy o promieniu do 15 klm., zależnie od stanu zagospodarowania okolicy, jakości dróg i t. p.

4) Obecna ilość jarmarków znacznie przekracza potrzeby, a tendencja do organizowania jeszcze nowych, wypływa, zdaniem M-stwa, głównie z dążenia Magistratów poszczególnych miasteczek do zwiększenia swych dochodów z opłat targowych. Ministerstwo Rolnictwa sądzi, że ścisłe stosowanie zasady zużywania wpływów z opłat jarmarcznych jedynie na pokrycie kosztów ich zorganizowania i zakaz pokrywania z nich innych potrzeb gmin miejskich, zapobiegłoby otwieraniu jarmarków bez faktycznej gospodarczej ich potrzeby oraz spowodowałoby znaczne zredukowanie liczby już istniejących, a zbędnych.

5) Prócz tej podstawowej zasady należałoby zezwalać na organizowanie jarmarków tylko w tych miejscowościach, gdzie jest odpowiednio urządzone targowisko, posiadające wagę bydlęcą, a w dni jarmarczne, połączone ze spędem żywego inwentarza, zapewniona jest dostateczna kontrola weterynaryjna. Prócz tego przy zezwoleniach na jarmarki zwierząt gospodarskich należałoby żądać prowadzenia notowań spędu i cen płaconych, podawanych później do wiadomości publicznej.

6) Konsekwetne wprowadzanie w życie powyższych warunków samo winno doprowadzić do uregulowania kwestji jarmarków, zgodnie z potrzebami życia gospodarczego, a ingerencję władz państwowych, ograniczającą ich ilość, należałoby stosować jako zarządzenia chwilowe jedynie w okręgach, dotkniętych lub zagrożonych poważnemi chorobami zakaźnemi zwierząt gospodarskich.

Minister Rolnictwa i D. P.
(—) *Kiernik.*

168.

Pismo okólne z dnia 26 marca 1926 r. Nr. AP. 2524 do PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Komendanta Głównego Pol. Państw. w sprawie przyjmowania i noszenia odznaczeń i orderów cudzoziemskich przez obywateli Rzeczypospolitej (art. 96 Konstytucji).

Okólnikiem Nr. 101 (OP. 9446) z 28/VIII 1923 r. (Dz. Urz. Nr. 6, poz. 137) zwróciło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uwagę Panów, iż — stosownie do postanowienia ustępu 2 art. 96 Konstytucji — osoby, które otrzymały lub w przyszłości otrzymają tytuły i ordery zagraniczne, obowiązane są do uzyskania zezwolenia P. Prezydenta Rzeczypospolitej na przyjęcie i noszenie tych odznaczeń.

Ponieważ zauważono, iż postanowienie powyższe art. 96 Konstytucji nie jest ściśle przestrzegane, przeto zechcą Panowie przypomnieć podległym sobie Urzędom i urzędnikom konieczność przestrzegania wspomnianego przepisu oraz wskazanego wyżej wymienionym okólnikiem trybu postępowania przy przedkładaniu próśb o odnośne zezwolenia.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

169.

Pismo okólne z dnia 29 marca 1926 r. Nr. SO. 148/26 do PP. Wojewodów w sprawie bezpośredniej korespondencji gmin z urzędami centralnemi.

Ministerstwo stwierdziło, że Wydziały Powiatowe i miasta wydzielone z powiatów nie stosują się do wskazówek zawartych w okólniku

Min. Spraw Wewnętrznych z 3/2 1919 Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 9, poz. 110 i w okólniku (416) z 29/XII 1920 Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 1, poz. 16 z r. 1921 i korespondują w różnych sprawach z władzami centralnemi z pominięciem Urzędu Wojewódzkiego.

Zechcą przeto pp. Wojewodowie przypomnieć Wydziałom Powiatowym i Magistratom miast wydzielonych zarządzenia swoje wydane na podstawie wyżej powołanych okólników Min. Spraw Wewnętrznych i wezwać je do ścisłego stosowania się do nich za równoczesnem zwróceniem uwagi wspomnianym organom komunalnym, że bezpośrednia ich korespondencja z państwowemi władzami centralnemi nietylko nie przyczyni się wcale do szybszego załatwienia sprawy lecz właśnie przeciwnie wpłynie na opóźnienie załatwienia, gdyż władze centralne sprawy bezpośrednio do nich skierowane, będą przesyłały przecież i tak p. p. Wojewodom celem zastosowania właściwego trybu urzędowania.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

170.

Pismo okólne z dnia 31 marca 1926 r. Nr. AA 2343/26 do Pana Wojewody (wszystkich) i P. Komisarza Rządu w Warszawie w przedmiocie opuszczenia uczelni przez poborowych korzystających z odrocz. sł. wojsk. na podstawie art. 57 Ustawy wojsk.

W myśl §§ 366 ustęp I rozp. wyk. do ustawy wojskowej władze szkolne są obowiązane do niezwłocznego zawiadomienia właściwej władzy administracyjnej I instancji o opuszczeniu zakładu naukowego przez poborowego, korzystającego z odroczenia służby wojskowej na zasadzie art. 57 ustawy wojskowej.

Przepis powyższy ma na celu powołanie do odbycia służby w wojsku stałem tych poborowych, którzy po otrzymaniu w okresie poboru odroczenia służby wojskowej na podstawie art. 57 ustawy wojsk., przestali do szkoły uczęszczać i tem samem utracili wymogi tego art.

Mając powyższe na względzie zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu na m. Warszawę) zarządzić, aby podległe Panu władze administracyjne I instancji po otrzymaniu wspomnianego wyżej zawiadomienia odnośnej uczelni o przerwaniu studjów przez poborowych korzystających z odroczenia służby wojskowej na podstawie art. 57 ustawy wojsk., bezzwłocznie odbierały od nich karty odroczenia, zawiadamiając równocześnie o tem właściwą P. K. U. celem wyznaczenia terminu wcielenia.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

171.

Pismo okólne z dnia 31 marca 1926 r. Nr. AB. 2068 do wszystkich PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie zaliczki do wyrachowania się.

Niektóre władze i urzedy wysuwają trudności, wynikające ze stosowania § 54 Przepisów rachunkowo-kasowych w brzmieniu nadanem w rozporządzeniu Ministerstwa Skarbu z dnia 9/XII 1925 r. L. DK. 3245 25/WAK reskrypt Min. Spraw Wewn. z dn. 19/XII 1925 r. N. AB. 9332) odnośnie zaliczek, wypłacanych kierownikom władz i urzędów, względnie upoważnionym do tego w ich imieniu funkcjonarjuszom na koszta podróży służbowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów (§ 53, p. 2 lit. a).

W związku z tem oznajmia się, że postanowienia § 53 przepisów rachunkowo-kasowych w brzmieniu nadanem wyżej wymienionem rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu, wychodzą z założenia, iż zasadniczo zaliczki na koszta podróży winny być wypłacane bezpośrednio do rąk osób, udających się w podróż służbową (punkt 1). Termin wyliczenia się z tych zaliczek normuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16/VII 1924 r. (Dz. Ust R. P. N. 72 poz. 703), a nie § 54 Przepisów rachunkowo-kasowych, co też zostało zastrzeżone w ustępie drugim wymienionego paragrafu.

Są atoli władze państwowe, z których zakresu działania wynika konieczność wysyłania urzędników w porze, kiedy Kasy Skarbowe są nieczynne, wskutek czego nie może nastąpić wypłata zaliczki z Kasy Skarbowej bezpośrednio do rąk osób, udających się w podróż służbową.

Dla ułatwienia delegacyj w tych wypadkach została przewidziana możliwość udzielania zaliczek do rąk kierowników władz i urzędów, względnie upoważnionych do tego w ich imieniu funkcjonarjuszów (punkt 2, lit. a), dla tych wypadków jednak wprowadzono obowiązek miesięcznego „wyrachowywania się" z tego rodzaju zaliczek (§ 54, ust. pierwszy).

Wyrachowywanie się to dotyczy w danym wypadku sum, niewydanych w ciągu miesiąca przez kierowników władz i nie może dotyczyć również sum, wypłaconych osobom delegowanym, gdyż tak interpretacja sprzeciwiałaby się postanowieniom § 22 wymienionego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16/VII 1924 r.

Z chwilą więc, kiedy kierownik władzy, względnie inny urzędnik, posiadający zaliczkę w myśl lit. a punktu 2 § 53 wymienionych Przepisów, wypłaci pewną kwotę urzędnikowi (funkcjonarjuszowi) delegowanemu, winno nastąpić uznanie rachunku na koncie kierownika w księdze zaliczek (wzór Nr. 14 do § 74 Przepis. rachunk. kasow.) i jednoczesne obciążenie na koncie osoby delegowanej z obowiązkiem wyliczenia się tejże w myśl zasad wyżej przytoczonych.

Powyższe wyjaśnienie podaje się do wiadomości i ścisłego stosowania na podstawie okólnika Min. Skarbu z dnia 23 lutego 1926 roku za Nr. DK. 607/WAK.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

172.

Pismo okólne z dn. 3 kwietnia 1926 r. Nr, B.O. 3417 do wszystkich PP. Wojewodów P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie nadsyłania do Minist. i do Urzędu Emigracyjn. sprawozdań z konferencji z delegatami niemieckimi Centrali Robotniczej w kwestji emigracji sezonowej do Niemiec.

Celem umożliwienia jaknajbardziej sprawnego przeprowadzenia emigracji sezonowej do Niemiec, o której mowa w okólniku Nr. 13 z dn. 19/I. b. r. osiągnięte zostało porozumienie z Niemiecką Centralą Robotniczą, mocą którego delegaci tejże będą nawiązywali bezpośredni kontakt z p. p. Starostami pogranicznych Województw dla omówienia technicznych szczegółów emigracji, wzajemnego poinformowania o zauważonych brakach oraz przedstawienia wniosków i dezyderatów.

W związku z powyższem zechce Pan Wojewoda zarządzić podległym władzom administracyjnym I-ej instancji, z których okręgów odbywa się sezonowa emigracja do Niemiec, aby władze te w razie odbycia konferencji z delegatami Niemieckiej Centrali Robotniczej w sprawach emigracji niezwłocznie nadsyłały do Urzędu Emigracyjnego sprawozdania z tych konferencji, a do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych odpisy tych sprawozdań.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł, Raczkiewicz.*

173.

Pismo okólne z dn. 6 kwietnia 1926 r. Nr A.B. 2543 do wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kosztów poboru wojskowego.

Powołując się na pismo okólnikowe Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 30 kwietnia 1924 r. Nr. AB. 2466 w sprawie kosztów, związanych z przeglądem wojskowym, zwracam uwagę, że podana w tem piśmie zasada pokrywania *z odnośnych kredytów rzeczowych,* tych z wymienionych kosztów, jakie w myśl ustawy wojskowej z dn. 23/V. 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 61, p. 609) obciążają budżet Min. Spraw Wewn., obowiązuje w dalszym ciągu i bezwarunkowo winna być stosowana.

Sprawę kosztów, przewidzianych w drugim ustępie art. 61 powołanej ustawy (koszta stawienia się poborowych i ich rodzin przed Komisją rozpoznawczą oraz koszta odstawienia poborowych do szpitala) normuje pismo okóln. Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1925 r. Nr. AB. 3550.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

174.

Pismo okólne z dnia 12 kwietnia 1926 r. Nr. AB. 2681 do wszystkich PP. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w przedmiocie zmiany w wykazie szkół uprawniających do zwrotu opłat szkolnych.

Powołując się na pismo okóln. Min. Spr. Wewn. z dnia 18 lutego b. r. Nr. AB. 1052, zawiadamiam, że w dołączonych do tego pisma wykazach szkół, uprawniających do zwrotu opłat szkolnych, przeprowadzić należy następujące uzupełnienia i poprawki:

A) W wykazie obejmującym prywatne szkoły średnie ogólnokształcące.

1. W punkcie 2 „Województwo Kieleckie“ wstawić: „Nr. 12 a Kielce — Gimnazjum żeńskie Emilji Znojkiewiczowej (klasy od I — VI włącznie)“.

2. W pukcie 6 „Województwo Łódzkie“ wstawić:

a) „Nr. 9a. Konin — Gimnazjum Koedukacyjne Towarzystwa Żydowskiej Szkoły Średniej“.

b) „Nr. 40a. Łódź — Gimnazjum męskie Lejby Szakina“.

c) „Nr. 53a. Uniejów — Gimnazjum Koedukacyjne Magistratu miasta“.

3. W punkcie 13 „Województwo Warszawskie“ wstawić: „Nr. 105a Warszawa — Gimnazjum męskie Kazimierza Nawrockiego (tylko klasa VIII)“.

B) W wykazie obejmującym prywatne szkoły zawodowe.

1. W części „Województwo Kieleckie“:

a) Zmienić nazwę „Szkoła Handlowa Żeńska E. Łabudzińskiej“ w Dąbrowie Górniczej na „Szkoła Handlowa Żeńska Stow. Kupców, Polskich“.

b) wstawić: „Zawiercie — Średnia Szkoła Przemysłowa Żeńska T-wa Średniej Szkoły Przemysłowej Żeńskiej“.

2. W części „Województwo Lubelskie“ wstawić: „Siedlce—Szkoła Handlowa Koedukacyjna T. S. H.“.

3. W części „Województwo Łódzkie“ wstawić: Łódź — Szkoła Przemysłowa T-wa Szerzenia Wiedzy Technicznej wśród Żydów“.

4. W części „Województwo Poleskie“.

a) wstawić: Baranowicze — Szkoła Niższa Techniczna Kolejowa T-wa Szerzenia Oświaty Zawodowej“.

b) skreślić: „Łuniniec — Szkoła Handlowa P. M. S.“.

5. W części „Województwo Warszawskie“ zmienić nazwę „Szkoła Handlowa Żeńska dr. W. Tatarzanki“ w Mińsku Mazowieckim, na „Szkoła Handlowa Żeńska T. S. H. Żeńskiej“.

6. W części „Województwo Wileńskie“ wstawić „Wilno — 2-letnie Kursy Ekonomiczno-Handlowe Polskiego T-wa Krzewienia Wiedzy Ekonomicznej i Handlowej“.

Powyższe oznajmiam zgodnie z pismem Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 30 marca b. r. Nr. O. Prez. 2582/26.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Olpiński*

Podsekretarz Stanu.

UWAGA: W załączniku pisma okólnego Min. Spr. Wewn. z dnia 18/II b. r. L. AB 1052, zawierającym spis szkół średnich, został opuszczony na str. 1-ej nagłówek oraz na str. 4-ej poz, 18, 19 i 20.

Wobec czego strona pierwsza winna otrzymać nagłówek

„Wykaz szkół średnich ogólno kształcących“ a ponadto należy wstawić

poz. 18 — Łódź — Gimnazjum męskie im. ks. Ignacego Skorupki,

poz. 19 — Łódź 8 kl. wyższa szkoła realna męska Stowarzyszenia Popierania Wykształcenia Handlowego,

poz. 20 — Łódź — Gimnazjum Żeńskie im. Elizy Orzeszkowej.

175.

Pismo okólne z d. 11 kwietnia 26 r. Nr. BC. 4019/26 do wszystkich PP. Wojewodów i P. Komisarza Rządu w Warszawie (w oryginale lub w odpisie).

W ostatnich czasach zdarzały się dwa wypadki niewykonania polecenia, wydanego przez Ministerstwo w piśmie okólnem z dnia 13-go czerwca 1925 r. BC. 5781/25 w sprawie rozpowszechniania przedruków interpelacyj poselskich i senatorskich, zawierających ustępy skonfiskowane.

W Piśmie mojem z dn. 27 listopada 1925 r. Nr. BC. 10937/25 określiłem moje stanowisko w sprawie konieczności jaknajoględniejszego stosowania represyj prasowych, co nabiera specjalnego znaczenia w stosunku do organów prasowych, stronnictw i wogóle grup politycznych, których stanowisko państwowe nie ulega wątpliwości.

W tych jednak wypadkach, kiedy nałożenie aresztu względnie zarządzenie konfiskaty zostało już wykonane, a ustępy skonfiskowane zostały przedrukowane pod postacią interpelacji, polecam ponownie

1) stosować rygory, wynikające z art. 32 Dekretu z dn. 7/II-1919 r. w przedmiocie tymcz. przepisów prasowych

2) nie wszczynać dochodzeń względem osób, rozpowszechniających przedruki interpelacyj z ustępami skonfiskowanemi, a to w myśl art. 31 ustawy konstytucyjnej z 17/III 1921 r.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

176.

Pismo okólne z dn. 17 kwietnia 1926 r. Nr. Pr. 3634 do Panów: Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Generalnego Dyrektora Służby Zdrowia, Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Min. Spraw Wewnętrznych, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Ze względu na zbliżający się okres letni pryypominam, że w myśl okólnika Nr. 48 z dnia 19 maja 1924 r. Nr. Pr. 5584 w czasie od 1 maja do 30 września w soboty kończy się urzędowanie o godzinie 14-ej.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

177.

Pismo okólne z dn. 20 kwietnia 1926 r. Nr. AB. 2797 do wszystkich P P. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego) w sprawie centralizacji rachunkowości wydatków budżetowych na potrzeby urzędów I instancji (Starostw).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych mając na celu wprowadzenie jednolitego systemu rachunkowości wydatków budżetowych na potrzeby urzędów I instancji (Starostw, Dyrekcyj Policji we Lwowie i w Krakowie, Komisarjatu w Łodzi i Wilnie oraz Komisarjatów Obwodowych w Województwie Poznańskiem) jakoteż uproszczenie manipulacyj rachunkowych, zarządza co następuje:

Z dniem 1 czerwca 1926 roku wprowadza się we wszystkich Województwach system centralizacji rachunkowości wydatków budżetowych na potrzeby urzędów I instancji w Urzędach Wojewódzkich.

System ten polegać będzie na tem, że urzędy I instancji z dniem 1 czerwca r. b. są pozbawione prawa asygnowania wydatków budżetowych, nie prowadzą księgi kredytów i wydatków budżetowych oraz nie składają sprawozdań miesięcznych i rocznych zamknięć rachunkowych z obrotów sum budżetowych (§§ 68, 77, 78 i 79 przepisów rachunkowo-kasowych — Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r.). Z dniem 1 czerwca r. b. wydatki budżetowe na potrzeby wymienionych wyżej urzędów I instancji mają być asygnowane jedynie przez Urzędy Wojewódzkie. Wydatki, związane z potrzebami urzędów I instancji, a niecierpiące zwłoki i wymagające natychmiastowego pokrycia gotówką, mogą być uskuteczniane przez urzędy I instancji z sum pieniężnych, wyasygnowanych im na ten cel przez Urząd Wojewódzki, które winny być przekazane na odpowiedni rachunek bieżący danego urzędu, otwarty w Kasie Skarbowej, a to zgodnie z reskryptem Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 19/XII

1925 r za Nr. AB. 9332 i z dnia 16 marca r. b. za Nr. AB. 1476

W ten sposób urzędy I instancji prowadzić będą tylko książkę rachunku bieżącego i książkę depozytów i mają składać sprawozdania miesięczne oraz roczne zamknięcia z tych obrotów w sposób dotychczas obowiązujący. Również w razie potrzeby Starostwa (urzędy I instancji) prowadzić mają księgę depozytów rzeczowych.

Odpis zarządzenia powyższego otrzymują równocześnie do wiadomości wszystkie Ministerstwa resortowe, zespolone w Urzędach Wojewódzkich, Ministerstwo Skarbu oraz Najwyższa Izba Kontroli.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Olpiński.*

Podsekretarz Stanu

178.

Pismo okólne z dn 21 kwietnia 1926 r. Nr. A.A. 2530 26 do Pana Wojewody (wszystkich) i P Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie meldowania zmian miejsca pobytu i miejsca zamieszkania przez zaliczonych do stanu urlopowanych.

Ustawa z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61. p. 609) o powszechnym obowiązku służby wojskowej w przepisach swych (art. 73 i 75) nakłada obowiązek zgłaszania zmiany miejsca zamieszkania na należących do rezerwy i pospolitego ruszenia. W odniesieniu zaś do zaliczonych do stanu urlopowanych między innymi zatem i poborowych uznanych za zdatnych (§ 650a) nie zawiera powołana ustawa wyraźnego przepisu — wskutek czego jak ze sprawozdań o przebiegu wcielenia rekrutów 1904 r. zauważono, brak wiadomości o zmianie miejsca zamieszkania powyższych osób powodował w wielu wypadkach opóźnienia w doręczaniu im kart powołania, co w konsekwencji niezależnie od odpowiedzialności karnej pociągnął za sobą ten skutek, że czas służby w wojsku stałem liczy się im od dnia faktycznego ich wcielenia, a nie od dnia 1/X jak to ma miejsce w stosunku do poborowych wcielonych między 1 a 7 października.

Ponieważ konsekwencje powyższe dotykają osoby zaliczone do stanu urlopowanych częstokroć bez ich winy, zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) zarządzić, ażeby przewodniczący komisji poborowych w pouczeniach, udzielanych po poborze pobranym do wojska, kładli silny nacisk na potrzebę meldowania zmian miejsca pobytu i miejsca zamieszkania, oraz podkreślali, że niestawienie się w formacji do wcielenia w dniu oznaczonym na karcie powołania pociąga za sobą odpowiedzialność przed sądem wojskowym tak samo, jak dezercja z szeregów.

Niezależnie od ustnego pouczenia w sposób wyżej wskazany, umieścić należy na odwrotnej stronie poświadczenia wydawanego na zasadzie § 265 rozp. wyk. w pouczeniu jako punkt 5 i 6 ustępy następującej treści:

5) Zaliczeni do stanu urlopowanych każdą zmianę miejsca zamieszkania względnie pobytu winni zgłaszać w właściwym urzędzie gminnym względnie urzędzie meldunkowym, o ile taki w danej miejscowości istnieje.

6) Niestawienie się zaliczonego do stanu urlopowanych w formacji w terminie oznaczonym na karcie powołania będzie karane w myśl art. 115 ustawy o powsz, obow. sł. wojsk. przez sądy wojskowe.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

179.

Pismo okólne z dn 22 kwietnia 1926 r. Nr. BC. 2092/26 do p. Wojewody (wszystkich) w sprawie wydawnictw pornograficznych.

W piśmie okólnem z dnia 22 września 1924 r. L. BC. 8244/24 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło uwagę Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu) na fakt rozpowszechniania wydawnictw pornograficznych i poleciło w związku z tem wzmocnić nadzór nad wydawnictwami o charakterze pornograficznym.

Podjęta przez Panów w wykonaniu wymienionego pisma okólnego akcja zapobiegania szerzeniu się wydawnictw pornograficznych nie dała tych rezultatów, jakich w pełni należałoby oczekiwać ze względu na jej znaczenie dla zdrowia moralnego społeczeństwa, gdyż ukazują się w niektórych miejscowościach i są rozpowszechniane druki, posiadające cechy pornografji, które nie wywołują dostatecznych represyj ze strony powołanych do nadzoru prasowego władz.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdza, że w stolicy wydawnictwa pornograficzne są poddane czujnemu nadzorowi. Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę obłożył arestem szereg druków o charakterze pornograficznym. Między innemi obłożono arestem Nr. 2 z dn. 20/I r. b. czas. „Pani i On", Nr. 5 z dn. 31/I r. b. czas. „Kolce", Nr. 458 czasopisma francuskiego „Le Sourire", Nr. 8 z dn. 20/II r. b. czas. „Trubadur Polski". Na skutek kilkakrotnego obłożenia przez Komisarjat Rządu na m. st. Warszawę aresztem polskiego wydania p t. „Uśmiech" czasopisma „Le Sourire" wydanie polskie przestało wychodzić. Również został zupełnie zlikwidowany szereg nielegalnych wydawnictw pornograficznych

Wysiłki Komisarjatu Rządu na terenie m. st. Warszawy w kierunku zwalczania wydawnictw pornograficznych będą bezowocne, o ile na innych terenach Rzeczypospolitej nie przedsięweźmie się energicznych kroków celem zapobieżenia rozpowszechnianiu takich wydawnictw.

Dlatego też, przypominając Panom moc obowiązującą pisma okólnego z dn. 22 września 1924 r. L. BC. 8244/24, polecam wzmocnić nadzór nad wydawnictwami pornograficznemi i w wypadkach ukazywania się takich druków stosować względem nich represje prawem przewidziane.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wł. Raczkiewicz.*

Otrzymują:

P. P. Wojewodowie (wszyscy)

P. Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

180.

Pismo okólne z dn. 22 kwietnia 1926 r. Nr. AA. 2476/26 do Pana Wojewody (wszystkich) i Pana Komisarza Rządu w Warszawie w sprawie stawiennictwa do poboru osób, przebywających zagranicą, które wyszły z wieku poborowego.

W związku z postanowieniem ustępu drugiegn § 653 rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. sł. wojsk., oznajmiam po porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych i Min. Spraw Zagranicznych, że tryb określenia zdolności do służby wojskowej i w następstwie stosunku do niej osób przebywających zagranicą, które wyszły już z wieku poborowego (roczniki 1902 i starsze) a będąc obowiązanymi w myśl wymienionych w ustępie drugim § 653 ustaw i rozporządzeń do stawiennictwa, nie uczyniły temu obowiązkowi z jakiejkolwiek przyczyny zadość, — zostanie ustalony osobnem zarządzeniem.

Do czasu wydania tego zarządzenia należy odstępować od wzywania takich osób do powrotu do kraju, celem poddania się poborowi.

O powyższem należy zawiadomić podległe władze administracyjne I instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

181.

Pismo okólne z dn. 22 kwietnia 1926 r. Nr. SA 850 do PP. Wojewodów (z wyj. P. Wojewody Śląskiego) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kalkulacji cen.

Chwiejny kurs złotego wysuwa na porządek dzienny sprawę obliczania cen z uwzględnieniem kosztów ponownego zaopatrzenia się w towar, czyli zasadę tak zwanego odkupu towarowego. Kwestję tę poruszają w swych memorjałach sfery kupieckie, zaznaczając, iż nieliczenie się władz administracyjnych z tą zasadą może spowodować zamieranie uczciwego handlu, wskutek niepowetowanych strat kupiectwa.

Przesilenie walutowe i gospodarcze, jakie obecnie przeżywamy, niewątpliwie stworzyło nader wielką skłonność do podwyższania cen, której to tendencji Rząd w zasadzie przeciwstawia się. W interesie Rządu leży jednak wyjaśnienie, iż polityka władz administracyjnych nie zmierza oczywiście do stopniowego niszczenia tych ogniw wymiany towarów.

Ponieważ przy walucie stałej zazwyczaj nie kwestjonuje się kalkulacji, opartej na zasadzie odkupu, dającej w każdej chwili kupcowi możność ponownego zaopatrzenia się w tę samą ilość i jakość towaru, jaką posiadał, należałoby więc i w niezupełnie normalnych warunkach, jakie przeżywamy, nie ingerować, gdy kupiec przy sprzedaży towarów, legitymując się fakturą w walutach obcych, sprzedając towar pochodzenia zagranicznego, lub wytworzony z surowców zagranicznych, w okresach znaczniejszego wahania się kursu złotego, wykalkuluje ceny tak, ażeby w chwili sprzedaży mógł się pokryć u dostawcy przy osiągnięciu godziwego zysku. Uważać jedynie należy, ażeby nie uległy zwaloryzowaniu zysk godziwy oraz te elementy ceny sprzedażnej, które są ponoszone w złotych, a więc koszta administracji, robocizna, podatki, cła i t. p.; przy przewalutowaniu więc części ceny sprzedażnej, zawartej w fakturze, zysk kupca nie mógłby być obliczony w procentowej normie od ceny sprzedażnej, lecz w stałej mniej więcej kwocie złotowej normalnie określonego zysku, który kupiec zazwyczaj osiągał przy sprzedaży danego towaru przed spadkiem kursu złotego, t. j. przed sierpniem 1925 r.

Ponieważ na wysokość cen towarów u źródła (dostawcy) wahania się kursu złotego, jak wykazała sytuacja ostatnich miesięcy, oddziaływały w bardzo nieznacznym stopniu, należy dawać baczność aby kalkulacje cen tych towarów w handlu były sporządzane niezależnie od drobnych wahań walutowych, a więc z uwzględnieniem jedynie ceny towaru, kosztów administracji i in. Niewykluczone tutaj nieznaczne ryzyko powinien wziąć na siebie handlujący, które to ryzyko zawsze musiał brać kupiec przy stałej walucie.

Nakoniec, baczyć należy, ażeby kupiectwo, domagające się uznania zasady odkupu, stosowało ją obustronnie, a więc i w kierunku obniżania cen w chwili zwyżki kursu złotego, lub jakiejkolwiekbądź konjunkturalnej zniżki cen, niezależnie od wysokości cen, po których kupiec nabył towar.

Powyższe zechcą PP. Wojewodowie podać do wiadomości podwładnym sobie organom.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

182.

Pismo okólne z dnia 23 kwietnia 1926 r. Nr. AB. 2538 do wszystkich P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i P. Naczelnika Urzędu do spraw mniejszości w Katowicach w sprawie wyjaśnienia pojęć: podróż służbowa (komisja) i delegacja (odkomenderowanie)

Zdarzają się wypadki, że władze, zarządzając n. p. skontrolowanie czynności służbowych podległych sobie władz i urzędów, używają w dekretach, polecających danemu pracownikowi państwowemu przeprowadzenie takiej kontroli, wyrażenia: „deleguję“ zaś oddziały rachunkowe opierając się na tem wyrażeniu stosują do odnośnych rachunków kosztu podróży i djet postanowienie § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 703), jeżeli tylko czynność kontrolna w jednej lub w kilku miejscowościach trwała łącznie dłużej niż 2 tygodnie.

Celem uchylenia powyższej niewłaściwości, polegającej niezawodnie na nienależytem odróżnianiu pojęć: podróż służbowa (komisja) i delegacja (odkomenderowanie), Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 24/III b. r. L. 712/DB./1 wyjaśniło na zasadzie § 30 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów, co następuje:

Czynności służbowe, wynikające bądź z obowiązków stanowiska służbowego, bądź ze specjalnego polecenia władzy przełożonej, nie zawsze dadzą się przeprowadzić w zwykłem miejscu służbowem, t. j. miejscu, wyznaczonem w myśl postanowienia art. 4 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) względnie postanowień analogicznych przepisów prawnych funkcjonarjuszowi państwowemu do pełnienia służby, szczególnie, gdy chodzi o skontrolowanie czynności służbowych urzędów podległych, osobiste raporty u władz przełożonych, stwierdzenie stanu faktycznego na miejscu, współdziałanie z innymi władzami, i wogóle o takie czynności, które dla należytego spełnienia obowiązków służbowych wymagają bytności funkcjonarjusza państwowego w miejscowości poza zwykłem miejscem służbowem.

Taka czynność służbowa, spełniana w miejscowości poza zwykłem miejscem służbowem zwie się czynnością komisyjną, która łącznie z odbytą w tym celu podróżą odpowiada pojęciu podróży służbowej (zwanej także komisją) w rozumieniu § 2. punkt I wymienionego rozporządzenia.

Inaczej przedstawia się sprawa delegacji. Władza, mając na podstawie postanowienia art. 52 wymienionej ustawy względnie postanowienia analogicznych przepisów prawnych możność przeniesienia funkcjonarjusza z jednego miejsca służbowego do drugiego, korzysta z tego prawa tylko o tyle, że pozostawiając funkcjonarjusza państwowego nadal na zajmowanem stanowisku służbowem, przydziela go na pewien okres czasu do innego urzędu, celem pełnienia służby należącej do zakresu działania tego urzędu. I ten czasowy przydział funkcjonarjusza państwowego do innego miejsca służbowego, należącego poza miejscowością zwykłego jego miejsca złużbowego tworzy pojęcie delegacji (w terminologji wojskowej: odkomenderowania) w rozumieniu § 2 punkt II wymienionego rozporządzenia.

Zasadnicza różnica między podróżą służbową (komisją) a delegacją (odkomenderowaniem) polega zatem na odmiennym sposobie wykonywania czynności służbowych. Przy pełnieniu czynności związanych z delegacją jest funkcjonarjusz państwowy podporządkowany temu urzędowi, do którego został czasowo przydzielony, a to z uwagi na pełnienie wyżej określonej służby, natomiast w czynnościach komisyjnych takie podporządkowanie nie może mieć miejsca, ponieważ funkcjonarjusz państwowy wykonuje czynności w sposób odpowiadający obowiązkom służbowym jego zwykłego miejsca służbowego względnie specjalnym zleceniom władzy przełożonej.

Zatem § 4 wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów winien mieć zgodnie z jego brzmieniem wyłączne zastosowanie do wypadków delegacji (odkomenderowania) a nie dotyczy wcale wypadków podróży służbowej (komisji) chociażby ona w wyjątkowych wypadkach trwała bez przerwy w jednej lub kilku miejscowościach łącznie nawet ponad 2 tygodnie.

Aby uniknąć w przyszłości niewłaściwości na wstępie określonej — winny władze używać słowa „deleguje“ tylko w wypadkach delegacji (odkomenderowania) przy równoczesnem wymienieniu miejsca służbowego, do którego następuje czasowy przydział (delegacja) funkcjonarjusza oraz określeniu czasu trwania delegacji, zaś przy zarządzaniu podróży służbowej (komisji) winny dokładnie określać czynność komisyjną, poleconą do wykonania.

Powyższe udzielam do wiadomości i stosowania.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

183

Pismo okólne z dn. 6 maja 1926 r. Nr. AB. 3110 do wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem w Katowicach) oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie ograniczenia przesiedleń.

Konieczność zrównoważenia budżetu w drodze zmniejszenia wydatków spowodowała również znaczne obniżenie kredytu preliminowanego na rok bieżący na przesiedlenia.

Wobec powyższego zachodzi obawa, że przy zarządzeniu większej ilości przesiedleń rachunki urzędników nie znajdą pokrycia, ewentualne zaś wnioski o przyznanie kredytów dodatkowych nie będą mogły być uwzględnione.

Zechce przeto Pan Wojewoda wziąć powyższe pod uwagę i ograniczyć ilość przesiedleń do wypadków istotnie niezbędnych i niedających się odroczyć do czasu późniejszego.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

184.

Pismo okólne z dn. 6 maja 1926 r. Nr. SF. 3177/26 do P. P. Wojewodów (wszystkich) w sprawie przelewania do Kas Skarbowych podatku dochodowego przez Urzędy komunalne.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło Min. Spr. Wewn., iż niektóre Urzędy komunalne (Magistraty, Urzędy gminne i Wydziały powiatowe) nie przelewają od dłuższego czasu do Kas Skarbowych potrąconego od swych pracowników podatku dochodowego.

Ponieważ podatek dochodowy od uposażeń pracowników komunalnych, inkasowany przez pomienione wyżej urzędy, winien być w myśl art. 112 ustawy o podatku dochodowym (Dz. U. Nr. 58, poz. 411 z r. 1925) przelewany do Kas Skarbowych w ciągu dni 7-miu po dokonaniu potrącenia, zechce Pan Wojewoda przypomnieć Urzędom komunalnym, znajdującym się na terenie powierzonego Panu Województwa, powyższy obowiązek ustawowy i zagrozić pociągnięciem winnych przetrzymywania podatku dochodowego do odpowiedzialności dyscyplinarnej

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Wł. Raczkiewicz.*

185.

Pismo okólne z dn. 14 maja 1926 r. Nr. AA. 4237/26 do wszystkich P. P. Wojewodów oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie udzielania pomocy oficerom W. I. G. przy pracach polowych.

W pierwszych dniach b. m. rozpoczynają się pomiarowe prace polowe Wojskowego Instytutu Geograficznego i prowadzone będą na terenie całej Rzeczypospolitej.

Zawiadamiając o powyższem Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu), poleca się przypomnieć podległym władzom admin. I instancji zarządzenia wydane na skutek tut. reskryptu z 19 V.1925 Nr. AA. 3039/25, dotyczące udzielania oficerom W. I. G. pomocy w wykonywaniu powierzonych im zadań.

Wszyscy oficerowie W. I. G., wykonujący prace polowe, są zaopatrzeni w b. r. w legitymacje, której wzór załącza się.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
( ) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

1 zał.

„Legitymacja wojskowej służby geograficznej".

Na stronie pierwszej (okładka)

Godło państwowe (Orzeł)

„Legitymacja wojskowej służby geograficznej".

Nr. ....

Na stronie drugiej (okładka wewn.)

Fotograja.
Okrągła pieczęć.
Podpis właściciela legitymacji ....

Strona 1.

Imię i nazwisko ....
....
Stopień wojskowy ....
Funkcja ....
jest upoważniony do ....
....
na obszarze województw ....
....
....

Strona 2.

Legitymacja ta upoważnia do przejazdu pociągami osobowymi oraz do przewozu bagażu na zasadach taryfy wojskowej na następujących odcinkach kolei państwowych ....
....

Strona 3.

W celu ułatwienia wyżej wymienionemu wykonywania powierzonych mu z ramienia Ministerstwa Spraw Wojskowych prac pomiarowych, nakazuje się władzom wojskowym i cywilnym, zarówno państwowym (prócz urzędów kolejowych), jak i samorządowym (tym ostatnim w zleconym zakresie działania) okazywać najdalej idącą pomoc w dostarczeniu za zapłatą według taryfy lub cennika rządowego:

a) kwater i pomieszczeń dla oficera, kancelarji i przydzielonych do niego szeregowych i koni,
b) wyżywienie ludzi i koni,
c) środków lokomocji,
d) świeżego materjału budowlanego z najbliżej położonych lasów jak rządowych, tak i prywatnych nadającego się do budowy sygnałów i wież triangulacyjnych.

Strona 4.

Władze cywilne i wojskowe, znajdujące się na danym obszarze prac pomiarowych, winny niezwłocznie dostarczać ....
....
na każde żądanie dokładnych danych statystycznych niezbędnych dla sporządzania opisów wojskowo geograficznych kraju, jak również obowiązane są dopuszczać do badania i użytkowania posiadanych materjałów pomiarowych, a mianowicie: map katastralnych i hipotecznych, szkiców, planów, lasów i miast, projektów i planów regulacji rzek, wód i t. p. Ponadto władze wojskowe w przejazdach ponad 100 klm. obowiązane są wydawać rozkazy wyjazdu na pisemne zapotrzebowanie wyżej wymienionego: jednak tylko w granicach obszaru określonego na str. 1 niniejszej legitymacji.

Strona 5.

Niniejsza legitymacja ważną jest od dnia .... 19...... r.
do dnia .... 19...... r.

Warszawa, dnia .... 19...... r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

Za zgodność
podpis

Szef Sztabu Generalnego.

186.

Pismo okólne z dn. 18 maja 1926 r. Nr. BP. 4256/26 do P. P. Wojewodów (wszystkich) i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie ściągania podatków.

Jak wynika z wiadomości otrzymywanych przez Ministerstwo Skarbu, skarbowe organa egzekucyjne napotykają w wielu miejscowościach kraju na opór ze strony płatników podatków państwowych, uniemożliwiający ściągnięcie podatków i często przybierający nawet formę agresywną wobec organów egzekucyjnych.

Stan taki w wysokim stopniu szkodliwy dla interesów Państwa, wymaga energicznego i zgodnego współdziałania władz administracyjnych odpowiedzialnych za porządek na powierzonem ich pieczy terytorjum, z władzami skarbowemi, w celu

z ...kiej poprawy stosunków. W dniu dzisiejzym wydałem P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) telegraficzne zarządzenie w sprawie czasowego udzielania organom egzekucyjnym asysty policyjnej. Zarządzenie to jednak przy szczupłej liczebności policji i ciążących na niej w chwili obecnej obowiązków nie wyda w całej pełni pożądanych rezultatów, o ile władze administracyjne w porozumieniu z władzami skarbowemi akcji tej nie przeprowadzą planowo, tembardziej że stałe obciążanie policji tego rodzaju czynnościami nie jest pożądane.

Polecam zatem P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) wejść niezwłocznie w ścisłe porozumienie z P. P. Prezesami Izb Skarbowych i wydać odpowiednie zarządzenia władzom administracyjnym I instancji co do porozumienia się z inspektorami skarbowymi, w celu należytego zorjentowania się w sytuacji i planowego współdziałania w akcji ściągania podatków. Z chwilą zebrania przez P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) i podległych Im Starostów odpowiednich informacji, władze administracyjne będą mogły udzielać odpowiednich wskazówek oraz celowej i planowej pomocy władzom i organom skarbowym, z drugiej zaś strony będą w możności zorganizować pomoc tę w taki sposób, aby jaknajmniej obciążać organa policji i pokierować akcją w sposób najkorzystniejszy dla insteresów Państwa.

Zwracam uwagę Panów, że sprawne ściąganie podatków ma ważne znaczenie dla Państwa, zechcą przeto Panowie zainteresować się tą sprawą osobiście, jak również wydać odpowiednie zarządzenia podległym władzom administracyjnym i organom policji oraz stale czuwać nad ich wykonaniem.

O wydanych zarządzeniach należy mi donieść.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Młodzianowski.*

187.

Dział Personalny.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
w czasie od 1 do 28 lutego 1926 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

M i a n o w a n i a:

urzędniczka IX st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach, Bieńkowska Wanda — urzędniczką X st. sł. dnia 30/I. 26 r.

Z w o l n i e n i:

Naczelnik Wydziału w V st. sł, Dr. Surawski Jan z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Kolei z dniem 31/I. 1926 r.

urzędniczka IX st. sł,, Ziembina Ksawera na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 28/II. 1926 r.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia:

P r z e n i e s i o n y:

prow. urzędnik VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Rudolf Zygmunt do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dnia 1/II. 1926 r.

Z w o l n i e n i:

adjunkt Zakładów Służby Zdrowia w VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny Dr. Dzierzkowski Jerzy z dniem 28/I. 1926 r. na własną prośbą,

prow. urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie Jurkowki Stefan z dniem 28/II 1926 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej,

urzędniczka VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie badania żywności w Warszawie Bieńkiewiczowa Halina z dniem 31/I. 1926 r. na własną prośbę.

C. We władzach II instancji:

P r z e n i e s i o n y:

urzędnik VII st. sł. Łukaszewski Stanisław z Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie do Starostwa w Kałuszu w charakterze kierownika Starostwa dnia 14/II. 1926 r.

Z w o l n i e n i:

prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Poleskim Połoński Henryk—na własną prośbę dnia 31/I. 1926 r,

prow. urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku Broszkiewicz Emanuel Stanisław — z powodu przejścia do służby w sądownictwie dnia 14/II. 1926 r.

P r z e n i e s i e n i w s t a n s p o c z y n k u:

Naczelnik Wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Madurowicz Kazimierz dnia 8/II. 1926 r,

urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Dr. Łatkiewicz Marjan z dniem 1/III. 1926 r.

Z m a r l i:

urzędnik VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Dr. Chrząszczewski Tadeusz, dnia 11/II. 1926 r.

prow. urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie Wolski Jan dnia 18/II.1926 r.

D. We władzach I instancji:

M i a n o w a n i:

Radca Wojewódzki w VI st. sł. i kierownik Starostwa w Turku Borysławski Leopold — Starostą w Turku w VI st. sł. dnia 10/II. 1926 r.

referendarz VII st. sł. w Starostowie w Przemyślu Wehrstein Emil — Starostą w VII st. sł. w Lisku dnia 15/II. 1926 r.

kierownik Starostwa w Żninie Szczerbiński Marjan — Starostą tamże w dotychchczasowym VII st. sł. dnia 28/II. 1926 r.

kierownik Starostwa w Nowym Tomyślu Czochron Józef — Starostą tamże w dotychczasowym VII st. sł. 28/II. 1926 r.

kierownik Starostwa w Lesznie Zenkteler Edmund—Starostą tamże w dotychczasowym VII st. sł. dnia 28/II. 1926 r.

kierownik Starostwa w Szubinie Kutzner Władysław — Starostą tamże w dotychczasowym VII sł. sł. dnia 28/II. 1926 r.

prow. pomoc. lekarz powiatowy w Częstochowie Dr. Petrykat Edwin prow. lekarzem powiatowym w VIII st. sł.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w Brześciu n/B. Dr. Morawski Konrad—lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże.

Przeniesieni:

Starosta w VII st. sł. Smalawski Ludwik — ze Starostwa w Lisku do Starostwa w Starym Samborze dnia 15/II 1926 r.

Starosta w VII st. sł. Dr. Pomiankowski Jan — ze Starostwa w Dąbrowie do Starostwa w Lubaczowie dnia 24/II. 1926 r.

Starosta w Zamościu Geisler Zdzisław —do Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 24/II. 1926 r.

Starosta Uzarski Stanisław — ze Starostwa w Biłgoraju do Starostwa w Zamościu dnia 28/II. 1926 r.

Starosta powiatu tureckiego, pozostający na bezpłatnym urlopie z powodu piastowania mandatu poselskiego do Sejmu Rzeczypospolitej, Dzierżawski Aleksander do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi w charakterze urzędnika VI st. sł. dnia 10/II. 1926 r.

urzędnik VII st. sł. Cebrowski Stanisław — ze Starostwa w Koninie do Starostwa w Radomsku dnia 14/II. 1926 r.

lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Żurakowski Adam — ze Starostwa w Garwolinie do Starostwa w Lublinie z dniem 1/II. 1926 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Galinowski Aleksander — ze Starostwa Postawskiego do Starostwa w Oszmianie z dniem 1/II. 1926 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

urzędnik VI st. sł. w Starostwie w Krakowie Jagusiński Marjan dnia 5/II. 1926 r.

188.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 marca 1926 r.

A W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Mianowany:

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim Łodzi powołany czasowo do służby w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Łyszkowski Władysław Naczelnikiem Wydziału w dotychczasowym V st. sł. dnia 31/III.1926 r.

Zwolniony:

prow. urzędnik VII st. sł. Kapuściński Stefan — na własną prośbę dnia 22/III.1926 r.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia:

Mianowany:

Dr. Pohorecki Andrzej urzędnikiem V st. sł. w Państwowym Szpitalu Powszechnym we Lwowie z poruczeniem kierownictwa tego szpitala.

Przeniesiona:

Wojdalska Stanisława prow urzędniczka III kategorji w XI st. sł. w Państwowym Zakładzie Badania Żywności w Warszawie do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalnej Dyrekcji Służby Zdrowia) z dniem 1/III 1926 r. w dotychczasowym stopniu służbowym.

C. We Władzach II instancji:

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie:

Radca Wojewódzki w VI st. sł. Kwaśniewski Mikołaj — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 14/II.1926 r.

Starosta w VII st. sł. w Zborowie Chmielowski Feliks — referendarzem w VII st. sł. dnia 31 III.1926 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi:

Naczelnik Wydziału w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Dr. Ossoliński — Naczelnikiem Wydziału w dotychczasowym V st. sł. z poruczeniem funkcji Wicewojewody dnia 1/III 1926.

Starosta w Kaliszu Stefański Zdzisław — Radcą Wojewódzkim w VI st. sł. dnia 14 III.26 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Nowogródku:

Jarecki Stanisław—prow. urzędnikiem administracyjnym I kategorji w VI st. sł. dn. 18/III.1926 r.

w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim w Katowicach:

prow. urzędnik VII st. sł. Dorożyński Stanisław — urzędnikiem administracyjnym I kategorji w VII st. sł. dnia 19/III.1926 r.

Przeniesieni:

urzędnik VI st. sł. Wnęk Edward— z Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do Starostwa w Częstochowie dnia 19/III.1926 r. Radca Wojewódzki w VI st. sł. Laskowski Apolinary—z Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 31/III.1926 r.

Radca Wojewódzki w VI st. sł. Potuczko Michał — z Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 31/III.1926 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

urz. VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim Wołyńskim Kubicki Józef dnia 3/III.1926 r.

urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Krakowskim, Lisowski Józef z dniem 31 III. 1926 r.

urzędnik V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim, Andres Fryderyk z dniem 31/III. 1926 r.

Zwolnieni:

urzędnik V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie, Rzewuski Stanisław — na własną prośbę dnia 30/III. 1926 r.

D. We władzach I instancji.

Mianowani:

Naczelnik Wydziału w Urzędzie Wojewódzkim w Łodzi Tułecki Szymon—Starostą w Kaliszu w VI st. sł. dnia 14 III. 1926 r.

Bobek Ignacy — Starostą w Biłgoraju dnia 22/III. 1926 r.

urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie, powołany czasowo do służby w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Trześniowski Władysław — Starostą w Chrzanowie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 25/III. 1926 r.

Radca Wojewódzki w VI st. sł. w Starostwie w Złoczowie, Strusiński Juljusz — Starostą w Czortkowie w dotychczasowym VI st. sł. dnia 31/III. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Trembowli, Malicki Tomasz—Starostą w Tarnopolu w dotychczasowy VII st. sł. dnia 31/III. 1926 r.

Przeniesieni:

prow. lekarz w VII st. sł. w Tarnowskich Górach Dr. Hager Bronisław — na stanowisko urzędnika lekarskiego w Wydziale Zdrowia Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach z dniem 1/III 1926 r.

Starosta w Stołpcach Zajączkowski Stefan — do Urzędu Wojewódzkiego w Nowogródku w charakterze urzędnika I kategorji VI st. sł. dnia 3/III. 1926 r.

urzędnik VII st. sł. Szelowski Stanisław — ze Starostwa w Mińsku Maz. do Starostwa w Rawie dnia 3 III. 1926 r.

prow. urzędnik VII st. sł. Kałuski Edmund— ze Starostwa w Sokółce do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku dnia 8/III. 1926 r.

Radca Wojewódzki w VI st. sł. Dunin-Borkowski Władysław — ze Starostwa w Częstochowie do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dnia 16/III. 1926 r.

Starosta Kowalski Tadeusz — ze Starostwa w Rypinie do Starostwa w Mińsku Maz. dnia 24/III. 1926 r.

Starosta Hołyński Jan — ze Starostwa w Mińsku Maz. do Starostwa w Rypinie dnia 24/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Dr. Bogocz Dominik— ze Starostwa w Starogardzie do Starostwa w Toruniu dnia 19/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Czarliński Adam — ze Starostwa w Toruniu do Starostwa w Grudziądzu dnia 19 III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Ossowski Leon — ze Starostwa w Grudziądzu do Starostwa w Wejherowie dnia 19/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Dr. Chmielecki Stanisław — ze Starostwa w Wejherowie do Starostwa w Starogardzie dnia 19/III. 1926 r.

urzędnik I kategorji VII st. sł. Bogaczewicz Juljan — ze Starostwa w Czortkowie do Starostwa w Przemyślanach dnia 19.III. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. Marossanyi Juljusz ze Starostwa w Nowym Sączu do Starostwa w Limanowej z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 25/III. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. Kopeć Antoni ze Starostwa w Pilźnie do Starostwa w Dąbrowie z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 25/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Matusiński Stanisław — ze Starostwa w Chrzanowie do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie dnia 25/III. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. Grabiec Jan — ze Starostwa w Makowie do Starostwa w Nowym Sączu dnia 23/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Topolnicki Władysław ze Starostwa w Czortkowie do Starostwa w Brzeżanach dnia 31/III. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. Gawenda Bolesław — ze Starostwa w Dobromilu do Starostwa w Złoczowie dnia 31/III. 1926 r.

Starosta w V st. sł. „ad pers." Gronziewicz Zygmunt — ze Starostwa w Złoczowie do Starostwa w Stryju dnia 31/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Jakubsche Edward — ze Starostwa w Brzeżanach do Starostwa w Złoczowie dnia 31/III. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. w Stryju Nowak Stefan — do Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie z pozostawieniem tytułu Starosty dnia 31/III. 1926 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Starosta w V st. sł. w Stanisławowie Głażewski Zenon z dniem 31/III. 1926 r.

urzędnik VI st. sł. w Tymczasowym Wydziale Samorządowym we Lwowie Frydman Karol dnia 30/III. 1926 r.

Zmarł:

lekarz powiatowy w Starostwie w Brasławiu Dr. Narbutt Stanisław dnia 11/III. 1926 r.

Zwolniony:

Komisarz Rządu na m. st. Warszawę Jarmołowicz Jan — z powodu mianowania dekretem P. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12/III. 1926 r. Sędzią Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

189.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 30 kwietnia 1926 r.

A. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

Przeniesieni:

urzędnik VII st. sł. Nicki Leon do Głównego Urzędu Statystycznego dn. 10/IV.1926 r.

asesor VIII st. sł. Goliszówna Helena do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi dn. 28/IV.1926 r.

urzędnik IX st. sł. Hejnosz Franciszek — z Komendy Głównej Policji Państwowej do Zarządu Centralnego M. S. W. dn. 20/IV.1926 r.

Zwolnieni:

urzędnik VII st. sł. Maksymczuk Jan — na podstawie art. 116 ustawie art. 116 ust o państwowej służbie cywilnej dn. 14/IV.1926 r.

urzędnik VII st. sł. Gronowski Józef na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 15.IV.1926 r.

prow. urzędniczka XI st. sł. Cholewicka Irena — na podstawie art. 72 ust. o państwowej służbie cywilnej dn. 22/IV.1926 r.

prow. urzędnik VII st. sł. Sulistrowski Kazimierz na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 22/IV.1926 r.

urzędnik VII st. sł. Grudziński Stefan — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 22/IV. 926 r.

urzędnik VII st. sł. Leśniewski Henryk na podstawie art. 116 ustswy o państwowej służbie cywilnej dn. 26/IV.1926 r.

prow. urzędniczka XI st. sł. Zaleska Janina — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej dn. 28/IV.1926 r.

prow. urzędnik VII st. sł. Kulesza Konrad — na podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dn. 30/IV.1926 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

radca ministerjalny w VI st. sł. Dr. Radziwiłłowicz Rafał — z dniem 30/IV.1926 r. na własną prośbę.

Zmarła:

urzędniczka X st. sł. Nowaczyńska Marja dnia 12/IV.1926 r.

B. W Zakładach Państwowej Służby Zdrowia.

Zwolnieni.

prow. urzędnik VIII st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Dr. Kon Stanisław — na podstawie art. 62 ust. o państwowej służbie cywilnej z dniem 30/IV.1926 r.

urzędniczka IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Hefke Wanda — na podstawie art. 116 ustamy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30/VI.1926 r.

prow. urzędniczka XI sł. sł. w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie Jankowska Melanja — na podstawie art. 62 ustawy o państw. służbie cywilnej z dn. 30/IV.1926 r,

C. We władzach II instancji.

Mianowani:

w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach.

Dr Ostromęcki Bohdan — prow. urzędnikiem VI st. sł. z poruczeniem pełnienia obowiązków kierownika Wydziału Zdrowia.

w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie.

Starosta w VII st. sł. w Bóbrce Schnitzel Wacław — referendarzem w VII st. sł. dnia 16/IV.1926 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim:

Tejszerski Romuald — urzędnikiem administracyjnym I kategorji w VI st. sł. dnia 15/IV. 1926 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Śląskim:

prow. sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach dr. Bar Lucjan — urzędnikiem administracyjnym I kat. w VI st. sł. dnia 15/IV. 1926 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie:

Hołyński Stefan — urzędnikiem VII st. sł. dnia 26/IV. 1926 r.

Przeniesiony:

urzędnik VI st. sł. Goliński Kazimierz — z Urzędu Wojewódzkiego w Stanisławowie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu dnia 12/IV. 1926 r.

Zwolnieni:

urzędnik VI st. sł. w Śląskim Urzędzie Wojewódzkim, Huza Tadeusz — z powodu przejścia do służby w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych dnia 15/IV. 1926 r.

urzędnik rachunkowy w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim Pikulski Wacław — na własną prośbę z dniem 30/IV. 1926 r.

inspektor lekarski w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim Dr. Pilatowski Stanisław — na podstawie art: 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30/IV. 1926 r.

urzędnik lekarski w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim Dr. Hager Bronisław — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 30/IV. 1926 r.

prow. urzędnik VII st. sł. w Wydziale Zdrowia Urzędu Wojewódzkiego w Wilnie Dr. Bakun Józef — z dniem 30/IV. 1926 r. na własną prośbę

Przeniesieni w stan spoczynku:

urzędnik VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie Schwetz Władysław dnia 6/IV. 1926 r.

Wiceprezydent b. Namiestnictwa pozostający na etacie Urzędu Woj. we Lwowie Decykiewicz Włodzimierz dnia 16/IV. 1926 r

Naczelnik Wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim we Lwowie Dr. Wodzicki Jerzy dnia 25/IV. 1926 r.

urzędnik VII st sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie Kozubski Ludwik dnia 30.IV. 1926 r.

referendarz w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Dr Kropaczek Franciszek z dniem 30/IV. 1926 r.

D. We władzach I instancji.

Mianowani:

Starostami:

Henszel Władysław — prow. Starostą w VI st. sł. w Stołpcach dnia 3/IV. 1926 r.

Radca Wojewódzki w VI st. sł. w Złoczowie Uranowicz Mieczysław — Starostą w Brodach dnia 12/IV. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Radziechowie Krokowski Władysław Starostą w Zborowie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 12/IV. 1926 r.

Referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Jaworowie Chmielewski Tadeusz — Starostą w Bóbrce w dotychczasowym VII st. sł. dnia 25/IV.1926 r.

Przeniesieni:

prow. urzędnik VII st. sł. Holzhauser Alfred — ze Starostwa w Będzinie do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach dnia 3/IV. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Dyduszyński Marjan — ze Starostwa w Brodach do Starostwa w Stanisławowie dnia 12/IV. 1926 r.

Starosta w V st. sł. „ad pers." Zeleski Zygmunt — ze Starostwa we Lwowie do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie w dotychczasowym V st. sł. z pozostawieniem tytułu Starosty dnia 15/IV. 1926 r.

Starosta w VI st. sł. Zieliński Mieczysław — ze Starostwa w Żółkwi do Starostwa we Lwowie dnia 25.IV. 1926 r.

Zwolnieni:

Radca Policji w VII st. sł. w Krakowie Janicki Kazimierz — na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej dnia 25/IV. 1926 r.

prow. lekarz w VII st. sł. w Starostwie w Nowym Targu Dr. Bielatowicz Marjan z dniem 30/IV. 1926 r. na podstawie art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Przeniesiony w stan spoczynku:

lekarz powiatowy w VI st. sł. w Starostwie w Limanowej Dr. Mieroszewski Kazimierz z dn. 30/IV. 1926 r.

Zmarł:

Starosta w Ostrowiu Dąbrowski Władysław dnia 23/IV. 1926 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa. Długa 38.—3.000.